Συλλογή της Νομολογίας

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ (τμήμα μείζονος συνθέσεως)

της 18ης Ιουνίου 2020*

«Παράβαση κράτους μέλους – Παραδεκτό – Άρθρο 63 ΣΛΕΕ – Ελεύθερη κυκλοφορία κεφαλαίων – Ύπαρξη περιορισμού – Βάρος αποδείξεως – Έμμεση διάκριση συνδεόμενη με την προέλευση των κεφαλαίων – Άρθρο 12 του Χάρτη των Θεμελιωδών Δικαιωμάτων της Ευρωπαϊκής Ένωσης – Δικαίωμα στην ελευθερία του συνεταιρίζεσθαι – Εθνική ρύθμιση η οποία επιβάλλει υποχρεώσεις εγγραφής στο μητρώο, δηλώσεως, και δημοσιότητας, επ' απειλή κυρώσεων, στις οργανώσεις οι οποίες λαμβάνουν χρηματοοικονομικές ενισχύσεις από άλλα κράτη μέλη ή από τρίτες χώρες – Άρθρο 7 του Χάρτη των Θεμελιωδών Δικαιωμάτων – Δικαίωμα στον σεβασμό της ιδιωτικής ζωής – Άρθρο 8, παράγραφος 1, του Χάρτη των Θεμελιωδών Δικαιωμάτων – Δικαίωμα στην προστασία των δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα – Εθνική ρύθμιση η οποία επιβάλλει τη δημοσιοποίηση πληροφοριών που αφορούν τα πρόσωπα τα οποία παρέχουν χρηματοοικονομική ενίσχυση σε οργανώσεις και το ύψος της ενισχύσεως αυτής – Δικαιολόγηση – Επιτακτικός λόγος γενικού συμφέροντος – Διαφάνεια της χρηματοδοτήσεως των ενώσεων – Άρθρο 65 ΣΛΕΕ – Δημόσια τάξη – Δημόσια ασφάλεια – Καταπολέμηση της νομιμοποιήσεως εσόδων από εγκληματικές δραστηριότητες, της χρηματοδοτήσεως της τρομοκρατίας και του οργανωμένου εγκλήματος – Άρθρο 52, παράγραφος 1, του Χάρτη των Θεμελιωδών Δικαιωμάτων»

Στην υπόθεση C-78/18,

με αντικείμενο προσφυγή δυνάμει του άρθρου 258 ΣΛΕΕ λόγω παραβάσεως, η οποία ασκήθηκε στις 6 Φεβρουαρίου 2018,

Ευρωπαϊκή Επιτροπή, εκπροσωπούμενη αρχικώς από τους V. di Bucci, L. Havas και L. Malferrari, καθώς και από την K. Talabér-Ritz, στη συνέχεια από τους V. di Bucci, L. Havas και L. Malferrari,

προσφεύγουσα,

υποστηριζόμενη από το:

Βασίλειο της Σουηδίας, εκπροσωπούμενο από τις A. Falk, C. Meyer-Seitz και H. Shev,

παρεμβαίνον,

κατά

Ουγγαρίας, εκπροσωπούμενης από τους M. Z. Fehér και G. Koós,

καθής,

* Γλώσσα διαδικασίας: η ουγγρική.

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (τμήμα μείζονος συνθέσεως),

συγκείμενο από τους K. Lenaerts, Πρόεδρο, R. Silva de Lapuerta, Αντιπρόεδρο, J.-C. Bonichot, A. Arabadjiev, E. Regan, S. Rodin, L. S. Rossi και I. Jarukaitis, προέδρους τμήματος, E. Juhász, M. Ilešič, J. Malenovský (εισηγητή), D. Šváby και N. Piçarra, δικαστές,

γενικός εισαγγελέας: M. Campos Sánchez-Bordona

γραμματέας: R. Şereş, διοικητική υπάλληλος,

έχοντας υπόψη την έγγραφη διαδικασία και κατόπιν της επ' ακροατηρίου συζητήσεως της 22ας Οκτωβρίου 2019,

αφού άκουσε τον γενικό εισαγγελέα που ανέπτυξε τις προτάσεις του κατά τη συνεδρίαση της 14ης Ιανουαρίου 2020,

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

1 Με το δικόγραφο της προσφυγής της, η Ευρωπαϊκή Επιτροπή ζητεί από το Δικαστήριο να διαπιστώσει ότι η Ουγγαρία, με τη θέσπιση των διατάξεων του külföldről támogatott szervezetek átláthatóságáról szóló 2017. évi LXXVI. törvény (νόμου LXXVI του 2017, περί διαφάνειας των οργανώσεων που λαμβάνουν στήριξη από την αλλοδαπή, στο εξής: νόμος περί διαφάνειας), οι οποίες επιβάλλουν υποχρεώσεις εγγραφής στο μητρώο, δηλώσεως και δημοσιότητας σε ορισμένες κατηγορίες οργανώσεων της κοινωνίας των πολιτών που λαμβάνουν, αμέσως ή εμμέσως, ενίσχυση από την αλλοδαπή υπερβαίνουσα ορισμένο ποσό, και οι οποίες προβλέπουν τη δυνατότητα επιβολής κυρώσεων στις οργανώσεις που δεν τηρούν τις υποχρεώσεις αυτές, θέσπισε αδικαιολόγητους και μη αναγκαίους περιορισμούς οι οποίοι εισάγουν διακρίσεις εις βάρος των δωρεών από την αλλοδαπή σε οργανώσεις της κοινωνίας των πολιτών, κατά παράβαση των υποχρεώσεων που υπέχει από το άρθρο 63 ΣΛΕΕ καθώς και από τα άρθρα 7, 8 και 12 του Χάρτη των Θεμελιωδών Δικαιωμάτων της Ευρωπαϊκής Ένωσης (στο εξής Χάρτης).

I. Η ουγγρική νομοθεσία

A. Ο νόμος περί διαφάνειας

2 Το προοίμιο του νόμου περί διαφάνειας αναφέρει, μεταξύ άλλων, ότι οι οργανώσεις της κοινωνίας των πολιτών «συμβάλλ[ουν] στον δημοκρατικό έλεγχο και στον δημόσιο διάλογο σχετικά με τις δημόσιες υποθέσεις», ότι «διαδραματίζουν καθοριστικό ρόλο στη διαμόρφωση της κοινής γνώμης» και ότι «η διαφάνειά τους αποτελεί ζήτημα υπέρτατου δημοσίου συμφέροντος».

3 Το προοίμιο αυτό αναφέρει επίσης ότι «η στήριξη από άγνωστες αλλοδαπές πηγές [στις οργανώσεις της κοινωνίας των πολιτών] μπορεί να χρησιμοποιηθεί από ομάδες συμφερόντων της αλλοδαπής με σκοπό την προώθηση, μέσω της κοινωνικής επιρροής των οργανώσεων αυτών, ίδιων συμφερόντων αντί των στόχων των τοπικών κοινοτήτων στην κοινωνική και πολιτική ζωή της Ουγγαρίας» και ότι η στήριξη αυτή «μπορεί να θέσει σε κίνδυνο τα πολιτικά και οικονομικά συμφέροντα της χώρας καθώς και την ανεπηρέαστη λειτουργία των νομικών θεσμών».

4 Το άρθρο 1 του εν λόγω νόμου προβλέπει τα εξής:

«1. Για τους σκοπούς της εφαρμογής του παρόντος νόμου, ως οργάνωση-αποδέκτης ενισχύσεως από την αλλοδαπή λογίζεται κάθε ένωση ή ίδρυμα που λαμβάνει χρηματοοικονομική στήριξη κατά την έννοια της παραγράφου 2 (στο εξής, από κοινού: “οργάνωση-αποδέκτης ενισχύσεως από την αλλοδαπή”).

2. Για τους σκοπούς του παρόντος νόμου, κάθε εισφορά χρημάτων ή άλλων στοιχείων ενεργητικού, που προέρχονται αμέσως ή εμμέσως από την αλλοδαπή, ανεξαρτήτως έννομης σχέσεως, θεωρείται ενίσχυση εφόσον υπερβαίνει –μεμονωμένως ή σωρευτικώς–, εντός συγκεκριμένου φορολογικού έτους, το διπλάσιο του ποσού το οποίο καθορίζεται από το άρθρο 6, παράγραφος 1, στοιχείο b, του pénzmosás és a terrorizmus finanszírozása megelőzéséről és megakadályozásáról szóló 2017. évi LIII. törvény [(νόμου LIII του 2017, για την πρόληψη και την καταπολέμηση της νομιμοποιήσεως εσόδων από παράνομες δραστηριότητες και της χρηματοδοτήσεως της τρομοκρατίας)].

[…]

4. Εξαιρούνται από την εφαρμογή του παρόντος νόμου:

a) ενώσεις και ιδρύματα που δεν θεωρούνται οργανώσεις της κοινωνίας των πολιτών·

b) ενώσεις που εμπίπτουν στο πεδίο εφαρμογής του sportról szóló 2004. évi I. törvény [(νόμου I του 2004, περί αθλητισμού)]·

c) οργανώσεις οι οποίες ασκούν θρησκευτική δραστηριότητα·

d) οργανώσεις και ενώσεις εθνικών μειονοτήτων που εμπίπτουν στο πεδίο εφαρμογής του nemzetiségek jogairól szóló 2011. évi CLXXIX. törvény [(νόμου CLXXIX του 2011, για τα δικαιώματα των εθνικών μειονοτήτων)], καθώς και ιδρύματα τα οποία, σύμφωνα με το καταστατικό τους, ασκούν δραστηριότητα άμεσα συνδεόμενη με την πολιτιστική αυτοτέλεια μιας εθνικής μειονότητας ή αφορώσα την εκπροσώπηση και υπεράσπιση των συμφερόντων συγκεκριμένης εθνικής μειονότητας.»

5 Το άρθρο 2 του νόμου περί διαφάνειας προβλέπει τα εξής:

«1. Κάθε ένωση ή ίδρυμα, κατά την έννοια του άρθρου 1, παράγραφος 1, υποχρεούται να γνωστοποιεί, εντός δεκαπέντε ημερών, την απόκτηση της ιδιότητας της οργανώσεως-αποδέκτη ενισχύσεως από την αλλοδαπή αφής στιγμής το ποσό των ενισχύσεων τις οποίες έλαβε κατά τη διάρκεια του οικείου έτους υπερβεί το διπλάσιο του ποσού που καθορίζεται στο άρθρο 6, παράγραφος 1, στοιχείο b, του νόμου LIII του 2017 για την πρόληψη και την καταπολέμηση της νομιμοποιήσεως εσόδων από παράνομες δραστηριότητες και της χρηματοδοτήσεως της τρομοκρατίας.

2. Η οργάνωση-αποδέκτης ενισχύσεως από την αλλοδαπή υποχρεούται να υποβάλει την κατά την παράγραφο 1 δήλωση στο αρμόδιο δικαστήριο της έδρας της (στο εξής: δικαστήριο καταχωρίσεως) και να παράσχει τα στοιχεία που καθορίζονται στο παράρτημα I. Το δικαστήριο καταχωρίσεως προσθέτει τη δήλωση στον φάκελο της ένωσης ή του ιδρύματος ο οποίος τηρείται στο μητρώο οργανώσεων των πολιτών και άλλων μη κερδοσκοπικών οργανώσεων (στο εξής: μητρώο) και καταχωρεί την ένωση ή το ίδρυμα ως οργάνωση-αποδέκτη ενισχύσεως από την αλλοδαπή.

3. Κατ' ανάλογη εφαρμογή των διατάξεων της παραγράφου 1, η οργάνωση-αποδέκτης ενισχύσεως από την αλλοδαπή υποχρεούται να διαβιβάσει στο δικαστήριο καταχωρίσεως, ταυτόχρονα με τη σχετική εκκαθαριστική δήλωση, δήλωση η οποία περιλαμβάνει τα στοιχεία που καθορίζονται στο παράρτημα I σχετικά με τις ενισχύσεις τις οποίες έλαβε κατά τη διάρκεια του προηγούμενου έτους. Η δήλωση πρέπει να περιλαμβάνει, για το οικείο έτος:

a) για ενίσχυση που δεν υπερβαίνει τα 500 000 [ουγγρικά] φιορίνια [(HUF) (περίπου 1 500 ευρώ)] ανά χρηματοδότη, τις πληροφορίες που προσδιορίζονται στο μέρος II, σημείο Α, του παραρτήματος I,

b) για ενίσχυση που ανέρχεται σε 500 000 [HUF] ανά χρηματοδότη ή υπερβαίνει αυτό το ποσό, τις πληροφορίες που προσδιορίζονται στο μέρος II, σημείο Β, του παραρτήματος I.

4. Πριν από τις 15 κάθε μήνα, το δικαστήριο καταχωρίσεως οφείλει να απευθύνει στον υπουργό που είναι αρμόδιος για τη διαχείριση της διαδικτυακής πύλης πληροφοριών σχετικά με τους πολίτες την επωνυμία, την έδρα και τον αριθμό φορολογικού μητρώου των ενώσεων και ιδρυμάτων που έχουν εγγραφεί στο μητρώο ως οργανώσεις-αποδέκτες ενισχύσεως από την αλλοδαπή κατά τη διάρκεια του προηγούμενου μήνα. Ο αρμόδιος για τη διαχείριση της διαδικτυακής πύλης πληροφοριών υπουργός δημοσιεύει αμελλητί τις πληροφορίες που διαβιβάζονται κατ' αυτόν τον τρόπο, προκειμένου να καταστούν αυτές ελεύθερα προσιτές στο κοινό στην ηλεκτρονική πλατφόρμα η οποία έχει δημιουργηθεί προς τον σκοπό αυτό.

5. Αμέσως μετά την υποβολή της κατά την παράγραφο 1 δηλώσεως, η οργάνωση-αποδέκτης ενισχύσεως από την αλλοδαπή οφείλει να γνωστοποιήσει αμελλητί μέσω του ιστοτόπου και των δημοσιεύσεών της και λοιπών εντύπων, κατά την έννοια του νόμου περί ελευθερίας του τύπου και των θεμελιωδών κανόνων που εφαρμόζονται στο περιεχόμενο που μεταδίδεται από τα μέσα ενημέρωσης, ότι έχει αποκτήσει την ιδιότητα οργανώσεως-αποδέκτη ενισχύσεως από την αλλοδαπή κατά την έννοια του παρόντος νόμου.

6. Η οργάνωση-αποδέκτης ενισχύσεως από την αλλοδαπή εξακολουθεί να δεσμεύεται από την υποχρέωση της παραγράφου 5 για όσο χρονικό διάστημα λογίζεται ως οργάνωση-αποδέκτης ενισχύσεως από την αλλοδαπή κατά την έννοια του παρόντος νόμου.»

6 Το άρθρο 3 του νόμου περί διαφάνειας προβλέπει τα εξής:

«1. Αν η ένωση ή το ίδρυμα δεν τηρεί τις υποχρεώσεις που επιβάλλει ο παρών νόμος, ο εισαγγελέας οφείλει, από τη στιγμή που θα λάβει γνώση και σε εφαρμογή των εφαρμοστέων κατά περίπτωση κανόνων, να καλέσει την ένωση ή το ίδρυμα να συμμορφωθεί με τις εν λόγω υποχρεώσεις εντός των επόμενων 30 ημερών.

2. Αν η οργάνωση-αποδέκτης ενισχύσεως από την αλλοδαπή δεν συμμορφωθεί με την διαλαμβανόμενη στην εντολή του εισαγγελέα υποχρέωση, ο εισαγγελέας οφείλει να καλέσει εκ νέου την οργάνωση να συμμορφωθεί με τις υποχρεώσεις που της επιβάλλονται δυνάμει του παρόντος νόμου εντός προθεσμίας 15 ημερών. Εντός 15 ημερών από την παρέλευση άπρακτης της ως άνω προθεσμίας, ο εισαγγελέας ζητεί από το δικαστήριο καταχωρίσεως την επιβολή προστίμου κατ' εφαρμογήν του άρθρου 37, παράγραφος 2, του civil szervezetek bírósági nyilvántartásáról és az ezzel összefüggő eljárási szabályokról szóló 2011. évi CLXXXI. törvény [(νόμου CLXXXI του 2011, για την εγγραφή των οργανώσεων της κοινωνίας των πολιτών στο δικαστικό μητρώο και τους σχετικούς κανόνες και διαδικασίες)].

3. Ο εισαγγελέας, αφού απευθύνει προς την οργάνωση νέα εντολή συμμορφώσεως κατά την παράγραφο 2, ενεργεί σύμφωνα με την αρχή της αναλογικότητας, εφαρμόζοντας κατ' αναλογία τις διατάξεις του egyesülési jogról, a közhasznú jogállásról, valamint a civil szervezetek működéséről és támogatásáról szóló 2011. évi CLXXV. törvény [(νόμου CLXXV του 2011, σχετικά με το δικαίωμα του συνεταιρίζεσθαι, το καθεστώς των μη κερδοσκοπικών οργανώσεων, τη λειτουργία και τη

χρηματοδότηση των οργανώσεων της κοινωνίας των πολιτών)] και του νόμου CLXXXI του 2011, για την εγγραφή των οργανώσεων της κοινωνίας των πολιτών στο δικαστικό μητρώο και τους σχετικούς κανόνες και διαδικασίες.»

7 Το άρθρο 4 του νόμου περί διαφάνειας ορίζει τα εξής:

«1. Αν η εισφορά χρημάτων ή άλλων στοιχείων ενεργητικού η οποία πραγματοποιήθηκε υπέρ της οργανώσεως-αποδέκτη ενισχύσεως από την αλλοδαπή δεν υπερβαίνει, κατά τη διάρκεια του έτους που έπεται του κατά το άρθρο 2, παράγραφος 3, φορολογικού έτους, το διπλάσιο του ποσού που αναφέρεται στο άρθρο 6, παράγραφος 1, στοιχείο b, του νόμου LIII του 2017, για την πρόληψη και την καταπολέμηση της νομιμοποιήσεως εσόδων από παράνομες δραστηριότητες και της χρηματοδοτήσεως της τρομοκρατίας, η ένωση ή το ίδρυμα παύει να λογίζεται ως οργάνωση-αποδέκτης ενισχύσεως από την αλλοδαπή και γνωστοποιεί την πληροφορία αυτή –εφαρμόζοντας κατ' αναλογία τις σχετικές με τη δήλωση διατάξεις– εντός 30 ημερών από την έκδοση της ετήσιας εκθέσεως για το έτος το οποίο αφορά η εν λόγω περίσταση. Το δικαστήριο καταχωρίσεως διαβιβάζει και την εν λόγω πληροφορία, κατ' εφαρμογήν του άρθρου 2, παράγραφος 4, στον υπουργό που είναι αρμόδιος για τη διαχείριση της διαδικτυακής πύλης πληροφοριών σχετικά με τους πολίτες, ο οποίος διαγράφει αμελλητί τα στοιχεία της οικείας οργανώσεως από τη σχετική ηλεκτρονική πλατφόρμα.

2. Μετά την προβλεπόμενη στην παράγραφο 1 δήλωση, το δικαστήριο καταχωρίσεως διαγράφει αμελλητί από το μητρώο την επισήμανση περί χαρακτηρισμού της ενώσεως ή του ιδρύματος ως οργανώσεως-αποδέκτη ενισχύσεως από την αλλοδαπή.»

8 Το παράρτημα Ι του νόμου περί διαφάνειας διευκρινίζει, στο μέρος Ι, ότι η δήλωση περί μετατροπής οργανώσεως της κοινωνίας των πολιτών σε οργάνωση-αποδέκτη ενισχύσεως από την αλλοδαπή, κατά την έννοια του άρθρου 2 του νόμου αυτού, πρέπει να αναφέρει το έτος κατά τη διάρκεια του οποίου λαμβάνει χώρα η μετατροπή αυτή και την επωνυμία, την έδρα καθώς και τον αριθμό μητρώου της οικείας οργανώσεως.

9 Επιπλέον, το εν λόγω παράρτημα Ι προβλέπει, στο μέρος ΙΙ, σημείο Α, ότι, σε περίπτωση κατά την οποία το σύνολο των ενισχύσεων που ελήφθησαν από την αλλοδαπή δεν υπερβαίνει το προβλεπόμενο στο άρθρο 2, παράγραφος 3, του εν λόγω νόμου ποσό, η επίμαχη δήλωση πρέπει να αναφέρει, πρώτον, το σύνολο των εισφορών χρημάτων που εισπράχθηκαν, δεύτερον, το σύνολο των εισφορών άλλων στοιχείων ενεργητικού που ελήφθησαν και, τρίτον, τον συνολικό αριθμό των χρηματοδοτών από τους οποίους προέρχονται οι εισφορές αυτές.

10 Τέλος, το εν λόγω παράρτημα Ι ορίζει, στο μέρος ΙΙ, σημείο Β, ότι, σε περίπτωση που το σύνολο των ληφθεισών από την αλλοδαπή ενισχύσεων ανέρχεται στο προβλεπόμενο στο άρθρο 2, παράγραφος 3, του ίδιου νόμου ποσό, ή υπερβαίνει το ποσό αυτό, η δήλωση πρέπει να αναφέρει λεπτομερώς το ύψος και την πηγή κάθε ληφθείσας ενισχύσεως, και, στην περίπτωση που η ενίσχυση προέρχεται από φυσικό πρόσωπο, το όνομα, τη χώρα και την πόλη όπου κατοικεί το πρόσωπο αυτό, ή, στην περίπτωση που προέρχεται από νομικό πρόσωπο, την εταιρική επωνυμία και την έδρα του τελευταίου.

Β. Ο νόμος CLXXV του 2011

11 Ο νόμος CLXXV του 2011, σχετικά με το δικαίωμα του συνεταιρίζεσθαι, το καθεστώς των μη κερδοσκοπικών οργανώσεων, τη λειτουργία και τη χρηματοδότηση των οργανώσεων της κοινωνίας των πολιτών, στον οποίο αναφέρεται το άρθρο 3 του νόμου περί διαφάνειας, ορίζει στο άρθρο 3, παράγραφος 3, τα εξής:

«Η άσκηση του δικαιώματος του συνεταιρίζεσθαι […] δεν μπορεί να στοιχειοθετεί παράβαση νόμου ή υποκίνηση προς τέλεση παραβάσεως […]».

12 Το άρθρο 11, παράγραφος 4, του νόμου αυτού προβλέπει τα εξής:

«Το δικαστήριο διαλύει την ένωση, κατόπιν αιτήσεως του εισαγγελέα, αν η λειτουργία ή η δραστηριότητά της στοιχειοθετεί παράβαση του άρθρου 3, παράγραφοι 3 έως 5.»

Γ. Ο νόμος CLXXXI του 2011

13 Ο νόμος CLXXXI του 2011, για την εγγραφή των οργανώσεων της κοινωνίας των πολιτών στο δικαστικό μητρώο και τους σχετικούς κανόνες και διαδικασίες, στον οποίο επίσης παραπέμπει το άρθρο 3 του νόμου περί διαφάνειας, περιλαμβάνει, μεταξύ άλλων, το άρθρο 71/G, παράγραφος 2, δυνάμει του οποίου το αρμόδιο δικαστήριο μπορεί να λάβει έναντι οργανώσεως της κοινωνίας των πολιτών τα ακόλουθα μέτρα:

«a) να επιβάλει πρόστιμο ύψους από 10 000 έως 900 000 [HUF (περίπου 30 έως 2 700 ευρώ)] στην οργάνωση ή τον εκπρόσωπο αυτής [...],

b) να ακυρώσει την παράτυπη [...] απόφαση της οργανώσεως, και, εφόσον παρίσταται ανάγκη, να διατάξει τη λήψη νέας αποφάσεως τάσσοντας σχετικώς προσήκουσα προθεσμία,

c) εφόσον κρίνει ότι η σύγκληση του κύριου οργάνου της οργανώσεως μπορεί να αποκαταστήσει την ορθή λειτουργία της τελευταίας, να συγκαλέσει το όργανο λήψεως αποφάσεων της οργανώσεως ή να αναθέσει το έργο αυτό σε κατάλληλο πρόσωπο ή οργάνωση, με έξοδα της οργανώσεως,

d) να διορίσει διαχειριστή για διάστημα 90 ημερών κατ' ανώτατο όριο, εφόσον η αποκατάσταση της ορθής λειτουργίας της οργανώσεως δεν μπορεί να διασφαλιστεί άλλως και εφόσον, βάσει του αναμενομένου αποτελέσματος, τούτο δικαιολογείται ιδιαιτέρως λαμβανομένης υπόψη της λειτουργίας της οργανώσεως και άλλων περιστάσεων,

e) να διαλύσει την οργάνωση.»

Δ. Ο νόμος LIII του 2017

14 Το ποσό που καθορίζεται στο άρθρο 6, παράγραφος 1, στοιχείο b, του νόμου LIII του 2017, για την πρόληψη και την καταπολέμηση της νομιμοποιήσεως εσόδων από παράνομες δραστηριότητες και της χρηματοδοτήσεως της τρομοκρατίας, στο οποίο παραπέμπουν τα άρθρα 1, 2 και 4 του νόμου περί διαφάνειας, ανέρχεται σε 7,2 εκατομμύρια HUF (περίπου 20 800 ευρώ).

II. Η προ της ασκήσεως της προσφυγής διαδικασία

15 Στις 14 Ιουλίου 2017, η Επιτροπή απηύθυνε στην Ουγγαρία προειδοποιητική επιστολή (στο εξής: προειδοποιητική επιστολή), με την οποία έκρινε ότι το εν λόγω κράτος μέλος, θεσπίζοντας τον νόμο περί διαφάνειας, παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει από το άρθρο 63 ΣΛΕΕ, καθώς και από τα άρθρα 7, 8 και 12 του Χάρτη, και έταξε στην Ουγγαρία προθεσμία ενός μηνός για την υποβολή παρατηρήσεων.

16 Στις 17 Ιουλίου 2017, η Ουγγαρία υπέβαλε αίτημα παρατάσεως της εν λόγω προθεσμίας, το οποίο απορρίφθηκε από την Επιτροπή.

17 Στις 14 Αυγούστου και στις 7 Σεπτεμβρίου 2017, η Ουγγαρία απηύθυνε στην Επιτροπή δύο σειρές παρατηρήσεων επί της προειδοποιητικής επιστολής, αμφισβητώντας τη βασιμότητα των περιεχόμενων σε αυτήν αιτιάσεων.

18 Στις 5 Οκτωβρίου 2017, η Επιτροπή εξέδωσε αιτιολογημένη γνώμη (στο εξής: αιτιολογημένη γνώμη), σύμφωνα με την οποία η Ουγγαρία παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει από το άρθρο 63 ΣΛΕΕ, καθώς και από τα άρθρα 7, 8 και 12 του Χάρτη, θεσπίζοντας αδικαιολόγητους και μη αναγκαίους περιορισμούς που εισάγουν δυσμενείς διακρίσεις εις βάρος δωρεών από την αλλοδαπή προς οργανώσεις της κοινωνίας των πολιτών με τις διατάξεις του νόμου περί διαφάνειας, οι οποίες επιβάλλουν υποχρεώσεις εγγραφής στο μητρώο, δηλώσεως και δημοσιότητας σε ορισμένες κατηγορίες οργανώσεων της κοινωνίας των πολιτών που λαμβάνουν, αμέσως ή εμμέσως, ενίσχυση από την αλλοδαπή υπερβαίνουσα ορισμένο ποσό, και οι οποίες προβλέπουν τη δυνατότητα επιβολής κυρώσεων στις οργανώσεις που δεν τηρούν τις υποχρεώσεις αυτές. Η Επιτροπή έταξε επίσης προθεσμία ενός μηνός στην Ουγγαρία προκειμένου να λάβει τα αναγκαία μέτρα σε συμμόρφωση προς την αιτιολογημένη γνώμη ή να της υποβάλει παρατηρήσεις.

19 Στις 12 Οκτωβρίου 2017, η Ουγγαρία υπέβαλε αίτημα παρατάσεως της εν λόγω προθεσμίας, το οποίο απορρίφθηκε από την Επιτροπή.

20 Στις 5 Δεκεμβρίου 2017, η Ουγγαρία υπέβαλε στην Επιτροπή παρατηρήσεις επί της αιτιολογημένης γνώμης, αμφισβητώντας τη βασιμότητα των περιλαμβανόμενων σε αυτήν αιτιάσεων.

21 Καθόσον δεν έκρινε πειστικές τις παρατηρήσεις αυτές, η Επιτροπή αποφάσισε, στις 7 Δεκεμβρίου 2017, να ασκήσει την υπό κρίση προσφυγή.

III. Η διαδικασία ενώπιον του Δικαστηρίου

22 Με δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Δικαστηρίου στις 2 Αυγούστου 2018, το Βασίλειο της Σουηδίας ζήτησε να του επιτραπεί να παρέμβει στη δίκη υπέρ της Επιτροπής.

23 Με δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Δικαστηρίου στις 22 Αυγούστου 2018, η Ουγγαρία υπέβαλε τις γραπτές παρατηρήσεις της επί της αιτήσεως αυτής.

24 Με διάταξη του Προέδρου του Δικαστηρίου της 26ης Σεπτεμβρίου 2018, Επιτροπή κατά Ουγγαρίας (C-78/18, μη δημοσιευθείσα, EU:C:2018:790), έγινε δεκτή η εν λόγω αίτηση.

IV. Επί του παραδεκτού

A. Επιχειρήματα των διαδίκων

25 Με το υπόμνημα αντικρούσεως, η Ουγγαρία υποστηρίζει ότι η προσφυγή πρέπει να απορριφθεί ως απαράδεκτη, λόγω της συμπεριφοράς της Επιτροπής κατά την προ της ασκήσεως της προσφυγής διαδικασία και των παρανομιών που απορρέουν από αυτήν.

26 Συναφώς, η Ουγγαρία εκθέτει, αφενός, ότι η Επιτροπή, πρώτον, την υποχρέωσε να υποβάλει τις παρατηρήσεις της επί της προειδοποιητικής επιστολής και, εν συνεχεία, επί της αιτιολογημένης γνώμης, εντός προθεσμίας ενός μηνός, αντί της δίμηνης προθεσμίας που εφαρμόζεται συνήθως στο πλαίσιο των προ της ασκήσεως της προσφυγής διαδικασιών, δεύτερον, απέρριψε τα αιτήματά της περί παρατάσεως της εν λόγω προθεσμίας με συνοπτική και στερεότυπη διατύπωση, χωρίς να αιτιολογήσει τη συνδρομή ιδιαιτέρως επείγουσας περιστάσεως και, τρίτον, αποφάσισε να ασκήσει την υπό κρίση προσφυγή μετά την παρέλευση δύο μόλις ημερών από της λήψεως των παρατηρήσεών της επί της αιτιολογημένης γνώμης.

27 Αφετέρου, η Ουγγαρία υποστηρίζει ότι η συμπεριφορά της Επιτροπής κατέστησε παράνομη την προ της ασκήσεως της προσφυγής διαδικασία. Συγκεκριμένα, η συμπεριφορά αυτή αποδεικνύει ότι το εν λόγω θεσμικό όργανο δεν επιδίωξε την προσήκουσα ακρόαση της Ουγγαρίας, όπερ στοιχειοθετεί

παράβαση της αρχής της καλόπιστης συνεργασίας που κατοχυρώνεται στο άρθρο 4, παράγραφος 3, ΣΕΕ και προσβολή του δικαιώματος χρηστής διοικήσεως που κατοχυρώνεται στο άρθρο 41 του Χάρτη. Επιπλέον, η εν λόγω συμπεριφορά κατέστησε δυσχερέστερη την αντίκρουση των αιτιάσεων που διατύπωσε η Επιτροπή και, ως εκ τούτου, συνιστά προσβολή των δικαιωμάτων άμυνας.

28 Με το υπόμνημα ανταπαντήσεως, η Ουγγαρία επισημαίνει, εξάλλου, ότι η Επιτροπή επιχειρεί να δικαιολογήσει τη συμπεριφορά της επικαλούμενη την απροθυμία των ουγγρικών αρχών να καταργήσουν τον νόμο περί διαφάνειας. Κάτι αντίστοιχο μπορεί, ωστόσο, να ανακύψει σε όλες τις διαδικασίες διαπιστώσεως παραβάσεως από κράτος μέλος και, επομένως, δεν αποδεικνύει τη συνδρομή ιδιαιτέρως επείγουσας περιπτώσεως. Επιπλέον, δεν μπορεί να γίνει επίκληση της απροθυμίας αυτής προς δικαιολόγηση της συντμήσεως των προθεσμιών που εφαρμόζονται στην προ της ασκήσεως της προσφυγής διαδικασία, διότι κάτι τέτοιο θα έθιγε τους σκοπούς της διαδικασίας αυτής.

29 Η Επιτροπή, υποστηριζόμενη από το Βασίλειο της Σουηδίας, αμφισβητεί τη βασιμότητα της επιχειρηματολογίας αυτής.

Β. Εκτίμηση του Δικαστηρίου

30 Όπως προκύπτει από τη νομολογία του Δικαστηρίου, το γεγονός ότι η Επιτροπή τάσσει σύντομες προθεσμίες στο πλαίσιο της προ της ασκήσεως της προσφυγής διαδικασίας, δεν αρκεί για να επισύρει το απαράδεκτο της επακόλουθης προσφυγής λόγω παραβάσεως (πρβλ. απόφαση της 31ης Ιανουαρίου 1984, Επιτροπή κατά Ιρλανδίας, 74/82, EU:C:1984:34, σκέψεις 12 και 13). Πράγματι, το απαράδεκτο αυτό επιβάλλεται μόνο στην περίπτωση κατά την οποία η συμπεριφορά της Επιτροπής κατέστησε δυσχερέστερη για το οικείο κράτος μέλος την αντίκρουση των αιτιάσεων του εν λόγω θεσμικού οργάνου, προσβάλλοντας, κατ' αυτόν τον τρόπο, τα δικαιώματα άμυνας, πράγμα του οποίου η απόδειξη απόκειται στο εν λόγω κράτος μέλος (πρβλ. αποφάσεις 12ης Μαΐου 2005, Επιτροπή κατά Βελγίου, C-287/03, EU:C:2005:282, σκέψη 14, και της 21ης Ιανουαρίου 2010, Επιτροπή κατά Γερμανίας, C-546/07, EU:C:2010:25, σκέψη 22).

31 Εν προκειμένω, η Ουγγαρία δεν αποδεικνύει ότι η συμπεριφορά της Επιτροπής κατέστησε δυσχερέστερη την αντίκρουση των αιτιάσεων του εν λόγω θεσμικού οργάνου. Κατά τα λοιπά, από την εξέταση της διεξαγωγής της προ της ασκήσεως της προσφυγής διαδικασίας, όπως αυτή υπομνήσθηκε στις σκέψεις 15 έως 20 της παρούσας αποφάσεως, προκύπτει, καταρχάς, ότι η Ουγγαρία, αφού υπέβαλε παρατηρήσεις επί της προειδοποιητικής επιστολής εντός της ταχθείσας από την Επιτροπή προθεσμίας ενός μηνός, υπέβαλε, τρεις εβδομάδες αργότερα, νέες παρατηρήσεις επί του θέματος αυτού, τις οποίες δεν αρνήθηκε να δεχθεί το εν λόγω θεσμικό όργανο. Στη συνέχεια, η Ουγγαρία υπέβαλε παρατηρήσεις επί της αιτιολογημένης γνώμης εντός προθεσμίας δύο μηνών η οποία αντιστοιχεί στην προθεσμία που συνήθως εφαρμόζεται στο πλαίσιο των προ της ασκήσεως της προσφυγής διαδικασιών, μολονότι της είχε ταχθεί προς τούτο προθεσμία ενός μηνός, η δε Επιτροπή δεν αρνήθηκε και πάλι να τις δεχθεί. Τέλος, από την ανάλυση των εγγράφων που αντηλλάγησαν κατά την προ της ασκήσεως της προσφυγής διαδικασία καθώς και από το εισαγωγικό δικόγραφο προκύπτει ότι η Επιτροπή έλαβε δεόντως υπόψη το σύνολο των παρατηρήσεων που διατύπωσε η Ουγγαρία κατά τα διάφορα στάδια της διαδικασίας αυτής.

32 Επομένως, δεν αποδεικνύεται ότι η συμπεριφορά της Επιτροπής κατέστησε δυσχερέστερη την αντίκρουση των αιτιάσεων του θεσμικού αυτού οργάνου από την Ουγγαρία, προσβάλλοντας, κατ' αυτόν τον τρόπο, τα δικαιώματα άμυνας.

33 Κατά συνέπεια, η προσφυγή είναι παραδεκτή.

V. Ως προς το βάρος αποδείξεως

A. Επιχειρήματα των διαδίκων

34 Με το υπόμνημα αντικρούσεως, η Ουγγαρία υποστηρίζει ότι, ακόμη και αν υποτεθεί ότι είναι παραδεκτή, η προσφυγή πρέπει να απορριφθεί ευθύς εξαρχής, διότι δεν ανταποκρίνεται στις ισχύουσες απαιτήσεις για τη διεξαγωγή των αποδείξεων. Συγκεκριμένα, εναπόκειται στην Επιτροπή να αποδείξει την ύπαρξη των παραβάσεων που ζητεί να διαπιστωθούν, χωρίς να επιτρέπεται να στηριχθεί σε οποιοδήποτε τεκμήριο. Εν προκειμένω, το εν λόγω θεσμικό όργανο δεν προσκομίζει αποδεικτικά στοιχεία από τα οποία να προκύπτει ότι ο νόμος περί διαφάνειας επηρεάζει, στην πράξη, την ελεύθερη κυκλοφορία των κεφαλαίων την οποία κατοχυρώνει το άρθρο 63 ΣΛΕΕ.

35 Η Επιτροπή, υποστηριζόμενη από το Βασίλειο της Σουηδίας, αμφισβητεί τη βασιμότητα της επιχειρηματολογίας αυτής.

B. Εκτίμηση του Δικαστηρίου

36 Όπως προκύπτει από πάγια νομολογία του Δικαστηρίου, εναπόκειται στην Επιτροπή να αποδείξει την ύπαρξη των παραβάσεων που προβάλλει, χωρίς να επιτρέπεται να στηριχθεί σε οποιοδήποτε τεκμήριο (αποφάσεις της 25ης Μαΐου 1982, Επιτροπή κατά Κάτω Χωρών, 96/81, EU:C:1982:192, σκέψη 6, και της 13ης Φεβρουαρίου 2014, Επιτροπή κατά Ηνωμένου Βασιλείου, C-530/11, EU:C:2014:67, σκέψη 60).

37 Ωστόσο, η ύπαρξη παραβάσεως μπορεί να αποδειχθεί, οσάκις η παράβαση ανάγεται στη θέσπιση νομοθετικού ή κανονιστικού μέτρου η ύπαρξη και η εφαρμογή του οποίου δεν αμφισβητούνται, δια της νομικής αναλύσεως των διατάξεων του μέτρου αυτού (πρβλ. αποφάσεις της αποφάσεις της 18ης Νοεμβρίου 2010, Επιτροπή κατά Πορτογαλίας, C-458/08, EU:C:2010:692, σκέψεις 52 και 55, και της 19ης Δεκεμβρίου 2012, Επιτροπή κατά Βελγίου, C-577/10, EU:C:2012:814, σκέψη 35).

38 Εν προκειμένω, η παράβαση την οποία η Επιτροπή προσάπτει στην Ουγγαρία ανάγεται στη θέσπιση νομοθετικού μέτρου του οποίου την ύπαρξη και την εφαρμογή δεν αμφισβητεί το εν λόγω κράτος μέλος και οι περί του οποίου διατάξεις αποτελούν αντικείμενο νομικής αναλύσεως στο εισαγωγικό δικόγραφο.

39 Επομένως, η Ουγγαρία αβασίμως προσάπτει στην Επιτροπή ότι δεν προσκόμισε αποδείξεις όσον αφορά τις πρακτικές συνέπειες του νόμου περί διαφάνειας επί της ελεύθερης κυκλοφορίας την οποία κατοχυρώνει το άρθρο 63 ΣΛΕΕ.

VI. Επί της ουσίας

A. Επί του άρθρου 63 ΣΛΕΕ

1. Επί της υπάρξεως περιορισμού στην ελεύθερη κυκλοφορία των κεφαλαίων

α) Επιχειρήματα των διαδίκων

40 Η Επιτροπή, υποστηριζόμενη από το Βασίλειο της Σουηδίας, προβάλλει, κατ' αρχάς, ότι ο νόμος περί διαφάνειας περιορίζει την ελεύθερη κυκλοφορία των κεφαλαίων, καθόσον επιφυλάσσει μεταχείριση ενέχουσα έμμεσες διακρίσεις εις βάρος των κινήσεων κεφαλαίων μεταξύ της Ουγγαρίας, αφενός, και των λοιπών κρατών μελών καθώς και τρίτων χωρών, αφετέρου. Συγκεκριμένα, ο νόμος αυτός,

μολονότι δεν περιέχει ρητή αναφορά στην ιθαγένεια, εφαρμόζεται με γνώμονα κριτήριο το οποίο σχετίζεται με την ύπαρξη κινήσεων κεφαλαίων αλλοδαπής προελεύσεως, και ειδικότερα χρηματοοικονομικών ενισχύσεων που καταβάλλονται στις εγκατεστημένες στην Ουγγαρία οργανώσεις της κοινωνίας των πολιτών από φυσικά ή νομικά πρόσωπα με τόπο κατοικίας ή έδρα σε άλλο κράτος μέλος ή σε τρίτη χώρα.

41 Εν συνεχεία, κατά την Επιτροπή, η Ουγγαρία αβασίμως υποστηρίζει ότι η προσφυγή στο κριτήριο αυτό απηχεί την ύπαρξη αντικειμενικής διαφοράς μεταξύ της καταστάσεως στην οποία τελούν οι Ούγγροι υπήκοοι και εκείνης στην οποία τελούν οι υπήκοοι άλλων κρατών μελών ή τρίτων χωρών, διότι οι αρμόδιες ουγγρικές αρχές μπορούν να ελέγξουν ευχερέστερα τις χρηματοοικονομικές ενισχύσεις που χορηγούν οι ημεδαποί, των οποίων ο τόπος κατοικίας ή η έδρα βρίσκονται εντός της εθνικής επικράτειας απ' ό, τι τις χορηγούμενες από τους αλλοδαπούς. Συγκεκριμένα, ο τόπος εγκαταστάσεως δεν μπορεί να χρησιμεύει ως παράμετρος για την εκτίμηση της αντικειμενικής συγκρισιμότητας δύο καταστάσεων.

42 Τέλος, η Επιτροπή και το Βασίλειο της Σουηδίας προβάλλουν, επικουρικώς, ότι, ακόμη και αν ο νόμος περί διαφάνειας δεν χαρακτηριστεί ως μέτρο το οποίο εισάγει εμμέσως δυσμενείς διακρίσεις, θα πρέπει ωστόσο να διαπιστωθεί ότι θεσπίζει ένα σύνολο υποχρεώσεων δυνάμενων να αποτρέψουν από την άσκηση της ελεύθερης κυκλοφορίας των κεφαλαίων που εγγυάται το άρθρο 63 ΣΛΕΕ όχι μόνον τις εγκατεστημένες στην Ουγγαρία οργανώσεις της κοινωνίας των πολιτών, αλλά και τα φυσικά ή νομικά πρόσωπα που θα μπορούσαν να τους χορηγήσουν χρηματοοικονομικές ενισχύσεις από άλλα κράτη μέλη ή τρίτες χώρες. Συγκεκριμένα, οι υποχρεώσεις των οικείων οργανώσεων για εγγραφή τους στο μητρώο ως «οργανώσεων-αποδεκτών ενισχύσεως από την αλλοδαπή» και για συστηματική αναγραφή της ονομασίας αυτής στα στοιχεία με τα οποία δηλώνουν την ταυτότητά τους συνιστά αποτρεπτικό παράγοντα για τη συνέχιση της αποδοχής τέτοιων ενισχύσεων. Επιπλέον, οι υποχρεώσεις δηλώσεως και δημοσιότητας οι οποίες συνοδεύουν τις προαναφερθείσες υποχρεώσεις αποτρέπουν τους χορηγούς από τη συνέχιση της χορηγήσεως των εν λόγω ενισχύσεων και αποθαρρύνουν άλλα πρόσωπα από τη χορήγησή τους.

43 Σε αντίκρουση των ανωτέρω ισχυρισμών, η Ουγγαρία υπογραμμίζει, αφενός, ότι ο νόμος περί διαφάνειας δεν μπορεί να χαρακτηριστεί ως μέτρο το οποίο εισάγει έμμεση δυσμενή διάκριση. Συγκεκριμένα, η εφαρμογή του εξαρτάται από κριτήριο το οποίο δεν συνδέεται με την ιθαγένεια των προσώπων που χορηγούν χρηματοοικονομικές ενισχύσεις στις εγκατεστημένες στην Ουγγαρία οργανώσεις της κοινωνίας των πολιτών, αλλά με την προέλευση των ενισχύσεων αυτών. Επιπλέον, η προσφυγή στο κριτήριο αυτό είναι δικαιολογημένη διότι η κατάσταση που συνδέεται με τις καταβαλλόμενες από πρόσωπα εγκατεστημένα στην Ουγγαρία χρηματοοικονομικές ενισχύσεις είναι διαφορετική από εκείνη που συνδέεται με τις χορηγούμενες από πρόσωπα εγκατεστημένα στην αλλοδαπή, καθόσον οι πρώτες μπορούν να ελεγχθούν ευχερέστερα από τις αρμόδιες ουγγρικές αρχές σε σύγκριση με τις δεύτερες, ενώ περαιτέρω και οι κανόνες περί προλήψεως της νομιμοποιήσεως εσόδων από παράνομες δραστηριότητες και περί διαφάνειας δεν έχουν κατ' ανάγκη εφαρμογή στα κράτη μέλη ή στις τρίτες χώρες από όπου προέρχονται οι δεύτερες ενισχύσεις.

44 Αφετέρου, οι υποχρεώσεις εγγραφής στο μητρώο, δηλώσεως και δημοσιότητας τις οποίες θεσπίζει ο νόμος περί διαφάνειας, όπως επίσης και οι κυρώσεις που τις συνοδεύουν, δεν είναι δυνατό ούτε να θεωρηθεί ότι λειτουργούν αποτρεπτικά ως προς την ελεύθερη κυκλοφορία των κεφαλαίων. Συγκεκριμένα, οι υποχρεώσεις αυτές είναι διατυπωμένες κατά τρόπο αντικειμενικό και ουδέτερο. Επιπλέον, αφορούν αποκλειστικώς τα ολιγάριθμα φυσικά ή νομικά πρόσωπα τα οποία χορηγούν χρηματοοικονομικές ενισχύσεις υπερβαίνουσες ορισμένα ποσά.

β) Εκτίμηση του Δικαστηρίου

45 Το άρθρο 63 ΣΛΕΕ ορίζει, στην παράγραφο 1, ότι απαγορεύεται οποιοσδήποτε περιορισμός των κινήσεων κεφαλαίων μεταξύ κρατών μελών, καθώς και μεταξύ κρατών μελών και τρίτων χωρών.

46 Όπως απορρέει από το γράμμα της διατάξεως αυτής, η παράβασή της προϋποθέτει την ύπαρξη τόσο κινήσεων κεφαλαίων με διασυνοριακή διάσταση όσο και περιορισμού της ελεύθερης κυκλοφορίας τους.

47 Όσον αφορά, πρώτον, την ύπαρξη κινήσεων κεφαλαίων, από πάγια νομολογία του Δικαστηρίου προκύπτει ότι, ελλείψει ορισμού της έννοιας «κινήσεις κεφαλαίων» στη Συνθήκη ΛΕΕ, η έννοια αυτή ερμηνεύεται λαμβανομένης υπόψη, ενδεικτικώς και όχι αποκλειστικώς, της ονοματολογίας που περιλαμβάνεται στο παράρτημα Ι της οδηγίας 88/361/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 24ης Ιουνίου 1988, για τη θέση σε εφαρμογή του άρθρου 67 της Συνθήκης [ΕΚ (άρθρο καταργηθέν με τη Συνθήκη του Άμστερνταμ)] (ΕΕ 1988, L 178, σ. 5) [αποφάσεις της 27ης Ιανουαρίου 2009, Persche, C-318/07, EU:C:2009:33, σκέψη 24, και της 21ης Μαΐου 2019, Επιτροπή κατά Ουγγαρίας (Επικαρπία επί γεωργικών γαιών), C-235/17, EU:C:2019:432, σκέψη 54].

48 Στο πλαίσιο αυτό, το Δικαστήριο έχει κρίνει ότι οι κληρονομίες και οι δωρεές, οι οποίες εμπίπτουν στο σημείο XI του εν λόγω παραρτήματος Ι, που επιγράφεται «Κινήσεις κεφαλαίων προσωπικού χαρακτήρα», εμπίπτουν στην έννοια των κινήσεων κεφαλαίων, εκτός αν τα συστατικά τους στοιχεία είναι συγκεντρωμένα εντός ενός μόνον κράτους μέλους (πρβλ. αποφάσεις της 26ης Απριλίου 2012, van Putten, C-578/10 έως C-580/10, EU:C:2012:246, σκέψη 29, και της 16ης Ιουλίου 2015, Επιτροπή κατά Γαλλίας, C-485/14, μη δημοσιευθείσα, EU:C:2015:506, σκέψη 22).

49 Επιπλέον, η έννοια αυτή περιλαμβάνει τα χρηματοδοτικά δάνεια ή τις πιστώσεις καθώς και τις ασφάλειες ή άλλες εγγυήσεις που χορηγούνται από κατοίκους αλλοδαπής σε κατοίκους ημεδαπής, όπως απαριθμούνται στα σημεία VIII και IX του εν λόγω παραρτήματος Ι.

50 Εν προκειμένω, ο νόμος περί διαφάνειας έχει εφαρμογή, κατά το άρθρο 1, παράγραφοι 1 και 2, αυτού και υπό την επιφύλαξη των εξαιρέσεων που προβλέπονται στην παράγραφο 4 του ίδιου άρθρου, όταν ένωση ή ίδρυμα με εγκατάσταση στην Ουγγαρία λαμβάνει «εισφορά χρημάτων ή άλλων στοιχείων ενεργητικού, που προέρχονται αμέσως ή εμμέσως από την αλλοδαπή, ανεξαρτήτως έννομης σχέσεως», και ανέρχονται σε ορισμένο ποσό κατά τη διάρκεια συγκεκριμένου φορολογικού έτους.

51 Επομένως, ο νόμος αυτός εφαρμόζεται στην περίπτωση κινήσεων κεφαλαίων οι οποίες έχουν διασυνοριακή διάσταση και μπορούν, δεδομένης της μνείας ότι οι κινήσεις αυτές καλύπτονται «ανεξαρτήτως έννομης σχέσεως», να λάβουν τη μορφή, μεταξύ άλλων, δωρεών, χορηγιών, κληρονομιών, δανείων, πιστώσεων, εγγυήσεων ή ακόμη ασφαλειών χορηγούμενων από φυσικά ή νομικά πρόσωπα.

52 Όσον αφορά, δεύτερον, την ύπαρξη περιορισμού της ελεύθερης κυκλοφορίας των κεφαλαίων, από πάγια νομολογία του Δικαστηρίου προκύπτει ότι η έννοια του «περιορισμού» που διαλαμβάνεται στο άρθρο 63 ΣΛΕΕ καλύπτει, εν γένει, κάθε εμπόδιο στις κινήσεις κεφαλαίων που πραγματοποιούνται τόσο μεταξύ κρατών μελών (πρβλ. απόφαση της 22ας Οκτωβρίου 2013, Essent κ.λπ., C-105/12 έως C-107/12, EU:C:2013:677, σκέψη 39 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία) όσο και μεταξύ κρατών μελών και τρίτων χωρών [πρβλ. αποφάσεις της 18ης Ιανουαρίου 2018, Jahin, C-45/17, EU:C:2018:18, σκέψεις 19 έως 21, καθώς και της 26ης Φεβρουαρίου 2019, X (Εγκατεστημένες σε τρίτες χώρες ενδιάμεσες εταιρίες), C-135/17, EU:C:2019:136, σκέψη 26].

53 Ειδικότερα, η έννοια αυτή περιλαμβάνει τα κρατικά μέτρα τα οποία συνεπάγονται δυσμενείς διακρίσεις κατά το μέρος που εισάγουν, αμέσως ή εμμέσως, διαφορετική μεταχείριση μεταξύ των εθνικών κινήσεων κεφαλαίων και των διασυνοριακών κινήσεων κεφαλαίων, η οποία δεν αντικατοπτρίζει αντικειμενική διαφορά καταστάσεων (πρβλ. αποφάσεις της 12ης Δεκεμβρίου 2006, Test Claimants in the FII Group Litigation, C-446/04, EU:C:2006:774, σκέψη 46, και της 16ης Ιουλίου 2015, Επιτροπή κατά Γαλλίας, C-485/14, μη δημοσιευθείσα, EU:C:2015:506, σκέψεις 25 και 26), και τα οποία είναι, ως εκ τούτου, ικανά να αποτρέψουν τα φυσικά ή νομικά πρόσωπα άλλων κρατών μελών ή τρίτων χωρών να πραγματοποιήσουν διασυνοριακές κινήσεις κεφαλαίων.

54 Εν προκειμένω, διαπιστώνεται, κατ' αρχάς, ότι ο νόμος περί διαφάνειας επιβάλλει σε όλες τις ενώσεις και τα ιδρύματα που εμπίπτουν στο πεδίο εφαρμογής του και λαμβάνουν χρηματοοικονομική ενίσχυση από κράτος μέλος εκτός της Ουγγαρίας ή από τρίτη χώρα ένα σύνολο ειδικών υποχρεώσεων οι οποίες συνίστανται στην καταχώρισή τους «ως οργανώσεων-αποδεκτών ενισχύσεως από την αλλοδαπή» ενώπιον των αρμόδιων δικαστηρίων (άρθρο 2, παράγραφος 1), στην υποβολή στα αρμόδια δικαστήρια ετήσιας δηλώσεως περιλαμβάνουσας σύνολο στοιχείων σχετικών με την ταυτότητά τους, τις χρηματοοικονομικές ενισχύσεις οι οποίες ανέρχονται σε ορισμένα ποσά ή τα υπερβαίνουν και τις οποίες λαμβάνουν από φυσικά ή νομικά πρόσωπα με κατοικία ή έδρα σε άλλο κράτος μέλος ή σε τρίτη χώρα, καθώς και σχετικών με την ταυτότητα των προσώπων αυτών (άρθρο 2, παράγραφοι 2 και 3) και στην επισήμανση, στον ιστότοπο και στις δημοσιεύσεις τους καθώς και σε λοιπά έντυπα, ότι έχουν αποκτήσει την ιδιότητα οργανώσεως-αποδέκτη ενισχύσεως από την αλλοδαπή (άρθρο 2, παράγραφος 5).

55 Στη συνέχεια, ο νόμος αυτός επιβάλλει στο αρμόδιο για τη διαχείριση της διαδικτυακής πύλης πληροφοριών σχετικά με τους πολίτες υπουργείο την υποχρέωση δημοσιοποιήσεως πληροφοριών σχετικών με τις εν λόγω ενώσεις και ιδρύματα σε ειδική προς τούτο ηλεκτρονική πλατφόρμα στην οποία το κοινό έχει δωρεάν πρόσβαση (άρθρο 2, παράγραφος 4).

56 Τέλος, ο εν λόγω νόμος προβλέπει ότι η μη τήρηση των υποχρεώσεων που φέρουν οι εν λόγω ενώσεις και ιδρύματα επισύρει σύνολο κυρώσεων στις οποίες συγκαταλέγονται η έκδοση εντολών συμμορφώσεως από τον αρμόδιο εισαγγελέα, η επιβολή προστίμων ύψους μεταξύ 10 000 HUF και 900 000 HUF (περίπου 30 ευρώ και 2 700 ευρώ) από το αρμόδιο δικαστήριο και η δυνατότητα να διαταχθεί η διάλυσή τους από το δικαστήριο αυτό κατόπιν αιτήσεως του εισαγγελέα (άρθρο 3).

57 Τα διάφορα αυτά μέτρα, τα οποία θεσπίστηκαν όλα μαζί και επιδιώκουν κοινό σκοπό, θέτουν σε εφαρμογή ένα σύνολο υποχρεώσεων οι οποίες, λαμβανομένου υπόψη του περιεχομένου τους και σε συνδυασμό μεταξύ τους, είναι ικανές να παρακωλύσουν την ελεύθερη κυκλοφορία των κεφαλαίων την οποία μπορούν να επικαλούνται τόσο οι εγκατεστημένες στην Ουγγαρία οργανώσεις της κοινωνίας των πολιτών, ως αποδέκτες κινήσεων κεφαλαίων υπό μορφή χρηματοοικονομικών ενισχύσεων προερχόμενων από άλλα κράτη μέλη ή από τρίτες χώρες, όσο και τα φυσικά ή νομικά πρόσωπα που χορηγούν στις οργανώσεις αυτές τέτοιες χρηματοοικονομικές ενισχύσεις και στα οποία οφείλονται, ως εκ τούτου, οι εν λόγω κινήσεις κεφαλαίων.

58 Ειδικότερα, οι μνημονευόμενες στις σκέψεις 50 και 54 έως 56 της παρούσας αποφάσεως διατάξεις θεσπίζουν καθεστώς το οποίο εφαρμόζεται αποκλειστικώς και κατά τρόπο στοχευμένο στις ενώσεις και στα ιδρύματα που λαμβάνουν χρηματοοικονομικές ενισχύσεις, προερχόμενες από άλλα κράτη μέλη ή τρίτες χώρες, το ύψος των οποίων ανέρχεται στα προβλεπόμενα στον νόμο περί διαφάνειας όρια. Ειδικότερα, οι διατάξεις αυτές εξατομικεύουν τις εν λόγω ενώσεις και ιδρύματα ως «οργανώσεις-αποδέκτες ενισχύσεως από την αλλοδαπή», επιβάλλοντάς τους την υποχρέωση να προβαίνουν σε δήλωση και εγγραφή στο μητρώο υπό την ονομασία αυτή καθώς και σε συστηματική αναγραφή της εν λόγω ονομασίας στα στοιχεία με τα οποία δηλώνουν στο κοινό την ταυτότητά τους, επ' απειλή κυρώσεων που μπορούν να φθάσουν μέχρι τη διάλυσή τους. Μέσω αυτού του στιγματισμού των εν λόγω ενώσεων και ιδρυμάτων, οι συγκεκριμένες διατάξεις είναι ικανές να διαμορφώσουν κλίμα δυσπιστίας έναντι αυτών, ικανό να αποτρέψει τα φυσικά ή νομικά πρόσωπα άλλων κρατών μελών ή τρίτων χωρών από την παροχή σε αυτά χρηματοοικονομικής ενισχύσεως.

59 Εξάλλου, το εν λόγω καθεστώς συνεπάγεται πρόσθετες διατυπώσεις και διοικητικές επιβαρύνσεις, αποκλειστικώς για τις εν λόγω ενώσεις και ιδρύματα, λόγω της «αλλοδαπής» προελεύσεως των χρηματοοικονομικών ενισχύσεων που τίθενται στη διάθεσή τους.

60 Επιπλέον, οι εν λόγω διατάξεις στοχεύουν όσους παρέχουν χρηματοοικονομικές ενισχύσεις στις εν λόγω ενώσεις ή ιδρύματα από άλλα κράτη μέλη ή τρίτες χώρες, καθόσον προβλέπουν τη δημοσιοποίηση σχετικών με τους ίδιους και τις εν λόγω χρηματοοικονομικές ενισχύσεις πληροφοριών, γεγονός που επίσης δύναται να αποτρέψει τα ως άνω πρόσωπα από την παροχή τέτοιων ενισχύσεων.

61 Κατ' αυτόν τον τρόπο, οι επίμαχες διατάξεις, θεωρούμενες στο σύνολό τους, επιφυλάσσουν διαφορετική μεταχείριση όχι μόνο στις ενώσεις και στα ιδρύματα που έχουν την εγκατάστασή τους στην Ουγγαρία και λαμβάνουν χρηματοοικονομική ενίσχυση από άλλα κράτη μέλη ή τρίτες χώρες, σε σύγκριση με τις ενώσεις και τα ιδρύματα που λαμβάνουν οικονομική βοήθεια ουγγρικής προελεύσεως, αλλά και σε όσους παρέχουν στις εν λόγω ενώσεις και ιδρύματα χρηματοοικονομική ενίσχυση από άλλο κράτος μέλος ή από τρίτη χώρα, σε σύγκριση με τους παρέχοντες τέτοια ενίσχυση από τόπο κατοικίας ή από έδρα που βρίσκεται στην Ουγγαρία.

62 Αυτή η διαφορετική μεταχείριση με γνώμονα την ημεδαπή ή την «αλλοδαπή» προέλευση των επίμαχων χρηματοοικονομικών ενισχύσεων, κι επομένως τον τόπο όπου βρίσκεται η κατοικία ή η έδρα των φυσικών ή νομικών προσώπων που τις παρέχουν, συνιστά έμμεση δυσμενή διάκριση λόγω ιθαγένειας (βλ. κατ' αναλογίαν, στον τομέα της ελεύθερης κυκλοφορίας των εργαζομένων, αποφάσεις της 24ης Σεπτεμβρίου 1998, Επιτροπή κατά Γαλλίας, C-35/97, EU:C:1998:431, σκέψεις 38 και 39, και της 5ης Μαΐου 2011, Επιτροπή κατά Γερμανίας, C-206/10, EU:C:2011:283, σκέψεις 37 και 38).

63 Αντιθέτως προς όσα υποστηρίζει η Ουγγαρία, ο τόπος κατοικίας ή εγκαταστάσεως των φυσικών ή νομικών προσώπων που παρέχουν τις εν λόγω χρηματοοικονομικές ενισχύσεις δεν μπορεί, εξ ορισμού, να αποτελέσει βάσιμο κριτήριο για να διαπιστωθεί η ύπαρξη αντικειμενικής διαφοράς μεταξύ των επίμαχων καταστάσεων και να αποκλειστεί, κατά συνέπεια, η ύπαρξη τέτοιας έμμεσης δυσμενούς διακρίσεως (πρβλ. απόφαση της 16ης Ιουνίου 2011, Επιτροπή κατά Αυστρίας, C-10/10, EU:C:2011:399, σκέψη 35).

64 Συνεπώς, οι επίμαχες εθνικές διατάξεις συνιστούν μέτρα που εισάγουν έμμεσες δυσμενείς διακρίσεις, καθόσον προβλέπουν διαφορετική μεταχείριση η οποία δεν αντικατοπτρίζει αντικειμενικές διαφορές καταστάσεων.

65 Επομένως, οι κατά τα άρθρα 1 και 2 του νόμου περί διαφάνειας υποχρεώσεις εγγραφής στο μητρώο, δηλώσεως και δημοσιότητας τις οποίες υπέχουν οι «οργανώσεις-αποδέκτες ενισχύσεως από την αλλοδαπή», καθώς και οι κατά το άρθρο 3 του ίδιου νόμου κυρώσεις, συνιστούν, θεωρούμενες στο σύνολό τους, περιορισμό της ελεύθερης κυκλοφορίας των κεφαλαίων, ο οποίος απαγορεύεται από το άρθρο 63 ΣΛΕΕ, εκτός αν δικαιολογείται σύμφωνα με τη Συνθήκη ΛΕΕ και τη νομολογία.

2. Επί της υπάρξεως δικαιολογητικών λόγων

α) Επιχειρήματα των διαδίκων

66 Η Επιτροπή και το Βασίλειο της Σουηδίας υποστηρίζουν ότι ο περιορισμός της ελεύθερης κυκλοφορίας των κεφαλαίων τον οποίο συνεπάγεται ο νόμος περί διαφάνειας δεν μπορεί να δικαιολογηθεί ούτε από κάποιον από τους λόγους που αναφέρονται στο άρθρο 65 ΣΛΕΕ ούτε από επιτακτικό λόγο γενικού συμφέροντος.

67 Συναφώς, η Επιτροπή και το Βασίλειο της Σουηδίας παραδέχονται ότι οι σκοποί τους οποίους επικαλείται η Ουγγαρία, ήτοι η ενίσχυση της διαφάνειας στο πλαίσιο της χρηματοδοτήσεως των οργανώσεων της κοινωνίας των πολιτών, αφενός, και η προστασία της δημόσιας τάξεως και της δημόσιας ασφάλειας διά της καταπολεμήσεως της νομιμοποιήσεως εσόδων από παράνομες δραστηριότητες, της χρηματοδοτήσεως της τρομοκρατίας και, γενικότερα, του οργανωμένου εγκλήματος, αφετέρου, είναι καταρχήν θεμιτοί.

68 Ωστόσο, εν προκειμένω, προκύπτει σαφώς ότι οι σκοποί αυτοί δεν μπορούν να δικαιολογήσουν υποχρεώσεις όπως αυτές που θεσπίζει ο νόμος περί διαφάνειας.

69 Συγκεκριμένα, το άρθρο 65, παράγραφος 1, στοιχείο β', ΣΛΕΕ επιτρέπει μεν στα κράτη μέλη να θεσπίζουν μέτρα υπαγορευόμενα από λόγους δημόσιας τάξεως ή δημόσιας ασφάλειας, πλην όμως οι λόγοι αυτοί πρέπει να ερμηνεύονται στενά και δεν μπορούν να δικαιολογήσουν νομοθεσία της οποίας οι διατάξεις στιγματίζουν εξ ορισμού και αδιακρίτως τις «οργανώσεις-αποδέκτες ενισχύσεως από την αλλοδαπή». Επιπλέον, η Ουγγαρία δεν αποδεικνύει ούτε την ύπαρξη πραγματικής, ενεστώσας και αρκούντως σοβαρής απειλής για τη δημόσια τάξη και τη δημόσια ασφάλεια ούτε ότι οι υποχρεώσεις που θεσπίζει ο νόμος περί διαφάνειας συμβάλλουν αποτελεσματικά στην καταπολέμηση της νομιμοποιήσεως εσόδων από παράνομες δραστηριότητες, της χρηματοδοτήσεως της τρομοκρατίας και, γενικότερα, του οργανωμένου εγκλήματος.

70 Όσον αφορά τον σκοπό της διαφάνειας και, περαιτέρω, της ανιχνευσιμότητας των κινήσεων κεφαλαίων προς οργανώσεις μετέχουσες στον δημόσιο βίο, ο σκοπός αυτός θα μπορούσε να θεωρηθεί ότι συνιστά επιτακτικό λόγο γενικού συμφέροντος. Ωστόσο, στο πλαίσιο μιας Ευρωπαϊκής Ένωσης που στηρίζεται σε κοινές αξίες και προάγει την ενεργό συμμετοχή των πολιτών της στον δημόσιο βίο, ακόμη και εντός κράτους μέλους διαφορετικού από εκείνο της εγκαταστάσεώς τους, ο σκοπός αυτός δεν μπορεί να δικαιολογήσει εθνική νομοθεσία η οποία εκκινεί από την αρχή ότι οι οργανώσεις της κοινωνίας των πολιτών οι οποίες λαμβάνουν χρηματοοικονομικές ενισχύσεις από πρόσωπα εγκατεστημένα σε άλλα κράτη μέλη είναι ύποπτες.

71 Εν πάση περιπτώσει, οι διατάξεις του νόμου περί διαφάνειας βαίνουν πέραν του αναγκαίου και αναλογικού μέτρου για την επίτευξη των σκοπών που επικαλείται η Ουγγαρία.

72 Σε αντίκρουση, το εν λόγω κράτος μέλος υποστηρίζει, πρώτον, ότι ο νόμος αυτός δικαιολογείται, κυρίως, από επιτακτικό λόγο γενικού συμφέροντος και, επικουρικώς, από ορισμένους από τους λόγους που απαριθμούνται στο άρθρο 65 ΣΛΕΕ.

73 Συγκεκριμένα, αφενός, ο εν λόγω νόμος εντάσσεται εντός πλαισίου χαρακτηριζόμενου από αύξηση του ύψους της χρηματοδοτήσεως των οργανώσεων της κοινωνίας των πολιτών με κεφάλαια προερχόμενα από άλλα κράτη μέλη ή τρίτες χώρες, το οποίο από 68,4 δισεκατομμύρια HUF (περίπου 228 εκατομμύρια ευρώ) για το 2010 ανήλθε σε 169,6 δισεκατομμύρια HUF (περίπου 565 εκατομμύρια ευρώ) για το 2015, και από νομοπαρασκευαστικές εργασίες τόσο σε ευρωπαϊκό όσο και σε εθνικό επίπεδο, με σκοπό τη διασφάλιση της αυξημένης ανιχνευσιμότητας των κινήσεων κεφαλαίων. Ως εκ τούτου, δικαιολογείται από επιτακτικό λόγο γενικού συμφέροντος ο οποίος συνίσταται στην ενίσχυση της διαφάνειας της χρηματοδοτήσεως των οργανώσεων της κοινωνίας των πολιτών, λαμβανομένης υπόψη της επιρροής που οι οργανώσεις αυτές ασκούν στον δημόσιο βίο.

74 Αφετέρου, ο ίδιος νόμος δικαιολογείται περαιτέρω και από λόγους συνδεόμενους με τη δημόσια τάξη και τη δημόσια ασφάλεια, κατά την έννοια του άρθρου 65, παράγραφος 1, στοιχείο β', ΣΛΕΕ, οι οποίοι συνίστανται στην καταπολέμηση της νομιμοποιήσεως εσόδων από παράνομες δραστηριότητες, της χρηματοδοτήσεως της τρομοκρατίας και, ευρύτερα, του οργανωμένου εγκλήματος, ενισχύοντας τη διαφάνεια όσον αφορά τις χρηματοδοτήσεις που δύνανται να υποκρύπτουν ύποπτες δραστηριότητες.

75 Δεύτερον, ο νόμος περί διαφάνειας είναι αναγκαίος και τελεί σε αναλογία προς τους ανωτέρω σκοπούς.

β) Εκτίμηση του Δικαστηρίου

76 Όπως προκύπτει από πάγια νομολογία του Δικαστηρίου, κρατικό μέτρο το οποίο περιορίζει την ελεύθερη κυκλοφορία των κεφαλαίων επιτρέπεται μόνον υπό την προϋπόθεση, πρώτον, ότι δικαιολογείται από έναν από τους λόγους που αναφέρονται στο άρθρο 65 ΣΛΕΕ ή από επιτακτικό λόγο γενικού συμφέροντος και, δεύτερον, ότι τηρεί την αρχή της αναλογικότητας, πράγμα που προϋποθέτει ότι το μέτρο αυτό είναι κατάλληλο να διασφαλίσει, κατά τρόπο συνεπή και συστηματικό, την επίτευξη του επιδιωκόμενου σκοπού και ότι δεν βαίνει πέραν του μέτρου που είναι

αναγκαίο για την επίτευξη του σκοπού αυτού [πρβλ. απόφαση της 21ης Μαΐου 2019, Επιτροπή κατά Ουγγαρίας (Επικαρπία επί γεωργικών γαιών), C-235/17, EU:C:2019:432, σκέψεις 59 έως 61 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία].

77 Εξάλλου, εναπόκειται στο οικείο κράτος μέλος να αποδείξει ότι πληρούνται οι δύο αυτές σωρευτικές προϋποθέσεις (πρβλ. απόφαση της 10ης Φεβρουαρίου 2009, Επιτροπή κατά Ιταλίας, C-110/05, EU:C:2009:66, σκέψη 62 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία). Όσον αφορά, ειδικότερα, την προϋπόθεση ότι οι επίμαχες διατάξεις πρέπει να δικαιολογούνται από έναν από τους λόγους που απαριθμούνται στο άρθρο 65 ΣΛΕΕ ή από επιτακτικό λόγο γενικού συμφέροντος, το κράτος μέλος πρέπει να αποδείξει συγκεκριμένα και σε συνάρτηση με τις περιστάσεις της δεδομένης υποθέσεως, ότι οι εν λόγω διατάξεις είναι δικαιολογημένες (πρβλ. αποφάσεις της 8ης Μαΐου 2003, ATRAL, C-14/02, EU:C:2003:265, σκέψεις 66 έως 69, και της 16ης Ιουλίου 2009, Επιτροπή κατά Πολωνίας, C-165/08, EU:C:2009:473, σκέψεις 53 και 57).

78 Εν προκειμένω, όσον αφορά τη δικαιολόγηση την οποία επικαλείται κατά κύριο λόγο η Ουγγαρία, το Δικαστήριο έχει επισημάνει ότι ο σκοπός της ενισχύσεως της διαφάνειας κατά την παροχή χρηματοοικονομικών ενισχύσεων σε φυσικά ή νομικά πρόσωπα από δημόσιους πόρους της Ένωσης, διά της προβλέψεως υποχρεώσεων δηλώσεως και δημοσιότητας, μπορεί να θεωρηθεί επιτακτικός λόγος γενικού συμφέροντος, λαμβανομένων υπόψη των αρχών των ανοικτών διαδικασιών λήψεως των αποφάσεων και της διαφάνειας που πρέπει να διέπουν τη δραστηριότητα των θεσμικών οργάνων της Ένωσης, σύμφωνα με το άρθρο 1, δεύτερο εδάφιο, ΣΕΕ, το άρθρο 10, παράγραφος 3, ΣΕΕ και το άρθρο 15, παράγραφοι 1 και 3, ΣΛΕΕ. Πράγματι, ο εν λόγω σκοπός μπορεί να βελτιώσει την πληροφόρηση των πολιτών επί του θέματος αυτού και να τους παράσχει τη δυνατότητα μεγαλύτερης συμμετοχής στον δημόσιο διάλογο (πρβλ. απόφαση της 9ης Νοεμβρίου 2010, Volker und Markus Schecke και Eifert, C-92/09 και C-93/09, EU:C:2010:662, σκέψεις 68 έως 71 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).

79 Στο μέτρο που, όπως συνομολογούν τόσο η Επιτροπή και το Βασίλειο της Σουηδίας όσο και η Ουγγαρία, ορισμένες οργανώσεις της κοινωνίας των πολιτών ενδέχεται, λαμβανομένων υπόψη των σκοπών που επιδιώκουν και των μέσων που διαθέτουν, να επηρεάσουν σημαντικά τον δημόσιο βίο και τον δημόσιο διάλογο (αποφάσεις του ΕΔΔΑ της 14ης Απριλίου 2009, Társaság a Szabadságjogokért κατά Ουγγαρίας, CE:ECHR:2009:0414JUD003737405, § 27, 36 και 38, και της 8ης Νοεμβρίου 2016, Magyar Helsinki Bizottság κατά Ουγγαρίας, CE:ECHR:2016:1108JUD001803011, § 166 και 167) πρέπει να γίνει δεκτό ότι ο σκοπός της ενισχύσεως της διαφάνειας των χρηματοοικονομικών ενισχύσεων που παρέχονται σε τέτοιες οργανώσεις μπορεί επίσης να συνιστά επιτακτικό λόγο γενικού συμφέροντος.

80 Εξάλλου, από τη νομολογία του Δικαστηρίου προκύπτει ότι, ως επιτακτικός λόγος γενικού συμφέροντος, ο εν λόγω σκοπός της ενισχύσεως της διαφάνειας όσον αφορά τις χρηματοδοτήσεις ενώσεων μπορεί να δικαιολογήσει τη θέσπιση εθνικής νομοθεσίας η οποία περιορίζει περισσότερο την ελεύθερη κυκλοφορία των κεφαλαίων που προέρχονται από τρίτες χώρες σε σύγκριση με τα κεφάλαια που προέρχονται από άλλα κράτη μέλη. Πράγματι, οι κινήσεις κεφαλαίων που προέρχονται από τρίτες χώρες διακρίνονται από τις κινήσεις κεφαλαίων που προέρχονται από άλλα κράτη μέλη, καθόσον δεν υπόκεινται, στη χώρα καταγωγής τους, στα μέτρα κανονιστικής εναρμονίσεως και συνεργασίας μεταξύ εθνικών αρχών που εφαρμόζονται στο σύνολο των κρατών μελών [πρβλ. αποφάσεις της 18ης Δεκεμβρίου 2007, A, C-101/05, EU:C:2007:804, σκέψεις 36 και 37, και της 26ης Φεβρουαρίου 2019, X (Ενδιάμεσες εταιρίες εγκατεστημένες σε τρίτες χώρες), C-135/17, EU:C:2019:136, σκέψη 90].

81 Ωστόσο, πρέπει, εν προκειμένω, να επισημανθεί, πρώτον, ότι οι υποχρεώσεις εγγραφής στο μητρώο, δηλώσεως και δημοσιότητας, όπως επίσης και οι κυρώσεις δυνάμει των διατάξεων του νόμου περί διαφάνειας περί των οποίων γίνεται λόγος στη σκέψη 65 της παρούσας αποφάσεως, επιβάλλονται αδιακρίτως σε όλες τις οργανώσεις της κοινωνίας των πολιτών που λαμβάνουν από οποιοδήποτε κράτος μέλος, πλην της Ουγγαρίας, ή από οποιαδήποτε τρίτη χώρα χρηματοοικονομικές ενισχύσεις το ποσό των οποίων ανέρχεται στα κατά τον νόμο αυτό όρια.

82 Η Ουγγαρία δεν επεξηγεί, καίτοι φέρει το σχετικό βάρος αποδείξεως, γιατί ο σκοπός τον οποίο επικαλείται περί ενισχύσεως της διαφάνειας όσον αφορά τις χρηματοδοτήσεις των ενώσεων δικαιολογεί την άνευ διακρίσεων επιβολή των εν λόγω υποχρεώσεων σε κάθε χρηματοοικονομική ενίσχυση που προέρχεται από οποιοδήποτε άλλο κράτος μέλος ή από τρίτη χώρα, οσάκις το ύψος της ανέρχεται στα κατά τον νόμο περί διαφάνειας όρια. Ούτε περαιτέρω εκθέτει τους λόγους για τους οποίους ο ίδιος αυτός σκοπός δικαιολογεί την άνευ διακρίσεων επιβολή των επίμαχων υποχρεώσεων σε όλες τις οργανώσεις που εμπίπτουν στο πεδίο εφαρμογής του νόμου αυτού, αντί της στοχευμένης επιβολής τους μόνο σε εκείνες τις οργανώσεις οι οποίες, λαμβανομένων υπόψη των σκοπών που επιδιώκουν και των μέσων που διαθέτουν, μπορούν πράγματι να επηρεάσουν σημαντικά τον δημόσιο βίο και τον δημόσιο διάλογο.

83 Δεύτερον, ο νόμος περί διαφάνειας επιβάλλει σε εκάστη των εν λόγω οργανώσεων υποχρέωση εγγραφής στο μητρώο υπό την ειδική ονομασία της «οργανώσεως-αποδέκτη ενισχύσεως από την αλλοδαπή» και συστηματικής αναγραφής της ονομασίας αυτής στα στοιχεία με τα οποία δηλώνει την ταυτότητά της. Επιπλέον, το προοίμιο του νόμου αυτού ορίζει ότι η στήριξη που παρέχεται στις οργανώσεις της κοινωνίας των πολιτών από πρόσωπα εγκατεστημένα «στην αλλοδαπή» «μπορεί να χρησιμοποιηθεί από ομάδες συμφερόντων της αλλοδαπής με σκοπό την προώθηση, μέσω της κοινωνικής επιρροής των οργανώσεων αυτών, ίδιων συμφερόντων αντί των στόχων των τοπικών κοινοτήτων στην κοινωνική και πολιτική ζωή της Ουγγαρίας» και ότι η στήριξη αυτή «μπορεί να θέσει σε κίνδυνο τα πολιτικά και οικονομικά συμφέροντα της χώρας καθώς και την ανεπηρέαστη λειτουργία των νομικών θεσμών».

84 Εντεύθεν απορρέει ότι η Ουγγαρία θέλησε να ενισχύσει τη διαφάνεια της χρηματοδοτήσεως των ενώσεων διότι θεωρεί ότι οι χρηματοοικονομικές ενισχύσεις οι οποίες προέρχονται από άλλα κράτη μέλη ή από τρίτες χώρες είναι ικανές να θέσουν σε κίνδυνο τα σημαντικά συμφέροντά της.

85 Ακόμη, όμως, και αν γίνει δεκτό ότι ορισμένες χρηματοοικονομικές ενισχύσεις οι οποίες προέρχονται από άλλα κράτη μέλη ή από τρίτες χώρες και χορηγούνται στις υπαγόμενες στον νόμο περί διαφάνειας οργανώσεις είναι δυνατόν να θεωρηθεί ότι μπορούν να θέσουν σε κίνδυνο τα σημαντικά συμφέροντα της Ουγγαρίας, γεγονός παραμένει ότι οι λόγοι τους οποίους επικαλείται το εν λόγω κράτος μέλος προκειμένου να ενισχύσει τη διαφάνεια της χρηματοδοτήσεως των ενώσεων, όπως αυτοί εκτίθενται στη σκέψη 83 της παρούσας αποφάσεως, δεν μπορούν να δικαιολογήσουν τις υποχρεώσεις που διαλαμβάνονται στην προαναφερθείσα σκέψη.

86 Πράγματι, ο σκοπός της ενισχύσεως της διαφάνειας όσον αφορά τη χρηματοδότηση των ενώσεων, όσο θεμιτός και αν είναι, δεν μπορεί να δικαιολογήσει νομοθεσία κράτους μέλους η οποία στηρίζεται σε εξ ορισμού και αδιακρίτως εφαρμοζόμενο τεκμήριο, κατά το οποίο κάθε χρηματοοικονομική ενίσχυση που καταβάλλεται από φυσικό ή νομικό πρόσωπο εγκατεστημένο σε άλλο κράτος μέλος ή σε τρίτη χώρα και κάθε οργάνωση της κοινωνίας των πολιτών που λαμβάνει τέτοια χρηματοοικονομική ενίσχυση είναι, αυτές καθεαυτές, ικανές να θέσουν σε κίνδυνο τα πολιτικά και οικονομικά συμφέροντα του πρώτου από τα εν λόγω κράτη μέλη καθώς και την ανεπηρέαστη λειτουργία των θεσμών του.

87 Ως εκ τούτου, προκύπτει ότι ο σκοπός της ενισχύσεως της διαφάνειας όσον αφορά τη χρηματοδότηση των ενώσεων δεν μπορεί, εν προκειμένω, να δικαιολογήσει τον νόμο περί διαφάνειας, λαμβανομένου υπόψη του περιεχομένου και του σκοπού των διατάξεών του.

88 Όσον αφορά τους λόγους δημόσιας τάξεως και δημόσιας ασφάλειας που διαλαμβάνονται στο άρθρο 65, παράγραφος 1, στοιχείο β′, ΣΛΕΕ, τους οποίους η Ουγγαρία επικαλείται επικουρικώς, υπενθυμίζεται ότι, κατά τη νομολογία του Δικαστηρίου, είναι δυνατή η επίκληση των λόγων αυτών στο πλαίσιο δεδομένου τομέα εφόσον ο νομοθέτης της Ένωσης δεν έχει προβεί σε πλήρη εναρμόνιση των μέτρων για τη διασφάλιση της προστασίας του τομέα αυτού (πρβλ. αποφάσεις της 23ης Οκτωβρίου 2007, Επιτροπή κατά Γερμανίας, C-112/05, EU:C:2007:623, σκέψεις 72 και 73, και της 25ης Απριλίου 2013, Jyske Bank Gibraltar, C-212/11, EU:C:2013:270, σκέψη 60).

89 Όπως, όμως, έχει ήδη επισημάνει το Δικαστήριο, ο νομοθέτης της Ένωσης προέβη μόνο σε μερική εναρμόνιση των μέτρων για την καταπολέμηση της νομιμοποιήσεως εσόδων από παράνομες δραστηριότητες και της χρηματοδοτήσεως της τρομοκρατίας, με αποτέλεσμα τα κράτη μέλη να διατηρούν το δικαίωμα να επικαλούνται την καταπολέμηση της νομιμοποιήσεως εσόδων από παράνομες δραστηριότητες και της χρηματοδοτήσεως της τρομοκρατίας προς δικαιολόγηση των εθνικών διατάξεων που περιορίζουν την ελεύθερη κυκλοφορία των κεφαλαίων, ως λόγους συνδεόμενους με τη δημόσια τάξη (πρβλ. αποφάσεις της 25ης Απριλίου 2013, Jyske Bank Gibraltar, C-212/11, EU:C:2013:270, σκέψεις 61 έως 64, και της 31ης Μαΐου 2018, Zheng, C-190/17, EU:C:2018:357, σκέψη 38).

90 Ομοίως, ελλείψει γενικότερης εναρμονίσεως στον τομέα αυτό, τα κράτη μέλη μπορούν να επικαλούνται την καταπολέμηση του οργανωμένου εγκλήματος ως λόγο συνδεόμενο με τη δημόσια ασφάλεια, κατά την έννοια του άρθρου 65, παράγραφος 1, στοιχείο β′, ΣΛΕΕ.

91 Ωστόσο, από πάγια νομολογία του Δικαστηρίου προκύπτει ότι, εφόσον οι λόγοι δημόσιας τάξεως και δημόσιας ασφάλειας που μνημονεύονται στο άρθρο 65, παράγραφος 1, στοιχείο β′, ΣΛΕΕ επιτρέπουν παρέκκλιση από θεμελιώδη ελευθερία προβλεπόμενη από τη Συνθήκη ΛΕΕ, πρέπει να ερμηνεύονται στενά, και για τον λόγο αυτό το περιεχόμενό τους δεν μπορεί να καθορίζεται μονομερώς από κάθε κράτος μέλος, χωρίς έλεγχο από τα θεσμικά όργανα της Ένωσης. Ως εκ τούτου, η επίκληση των λόγων αυτών είναι δυνατή μόνον εφόσον υπάρχει πραγματική, ενεστώσα και αρκούντως σοβαρή απειλή θίγουσα θεμελιώδες συμφέρον της κοινωνίας (πρβλ. απόφαση της 14ης Μαρτίου 2000, Église de scientologie, C-54/99, EU:C:2000:124, σκέψη 17).

92 Εν προκειμένω, η Ουγγαρία παραθέτει μεν συγκεντρωτικά αριθμητικά στοιχεία σχετικά με την αύξηση, κατά τη διάρκεια των ετών 2010 έως 2015, της χρηματοδοτήσεως των εγκατεστημένων στο έδαφός της οργανώσεων της κοινωνίας των πολιτών με κεφάλαια προερχόμενα από άλλα κράτη μέλη ή τρίτες χώρες, πλην όμως δεν προβάλλει κανένα επιχείρημα ικανό να αποδείξει, συγκεκριμένα, ότι αυτή η αριθμητική αύξηση προκάλεσε τέτοια απειλή.

93 Πράγματι, όπως προκύπτει από τις σκέψεις 83 και 86 της παρούσας αποφάσεως, η Ουγγαρία φαίνεται να στηρίζει τον νόμο περί διαφάνειας όχι στην ύπαρξη πραγματικής απειλής, αλλά σε ένα εξ ορισμού και αδιακρίτως εφαρμοζόμενο τεκμήριο, κατά το οποίο οι χρηματοοικονομικές ενισχύσεις που προέρχονται από άλλα κράτη μέλη ή από τρίτες χώρες και οι οργανώσεις της κοινωνίας των πολιτών που λαμβάνουν τέτοιες χρηματοοικονομικές ενισχύσεις είναι ικανές να προκαλέσουν τέτοια απειλή.

94 Εξάλλου, ακόμη και αν υποτεθεί ότι, αντιθέτως προς ό, τι συνάγεται από τη νομολογία που παρατίθεται στη σκέψη 91 της παρούσας αποφάσεως, μπορούσε να γίνει δεκτή η ύπαρξη απειλής η οποία, μολονότι δεν είναι πραγματική και ενεστώσα, είναι παρά ταύτα δυνητική, η απειλή αυτή, λαμβανομένης υπόψη της υπομνησθείσας στη σκέψη αυτή απαιτήσεως περί στενής ερμηνείας, θα μπορούσε απλώς να δικαιολογήσει τη λήψη μέτρων που αντιστοιχούν στη φύση και τη σοβαρότητά της. Εν προκειμένω, όμως, τα χρηματικά όρια που ενεργοποιούν την επιβολή των υποχρεώσεων που θεσπίζει ο νόμος περί διαφάνειας έχουν καθοριστεί σε ύψος που προδήλως δεν ανταποκρίνεται στην περίπτωση αρκούντως σοβαρής απειλής, θίγουσας θεμελιώδες συμφέρον της κοινωνίας, την οποία υποτίθεται ότι αποτρέπουν οι υποχρεώσεις αυτές.

95 Επομένως, δεν αποδεικνύεται η ύπαρξη πραγματικής, ενεστώσας και αρκούντως σοβαρής απειλής, στρεφόμενης κατά θεμελιώδους συμφέροντος της κοινωνίας, η οποία θα επέτρεπε την επίκληση των λόγων δημόσιας τάξεως και δημόσιας ασφάλειας που μνημονεύονται στο άρθρο 65, παράγραφος 1, στοιχείο β′, ΣΛΕΕ.

96 Ως εκ τούτου, ο νόμος περί διαφάνειας δεν μπορεί να δικαιολογηθεί ούτε από επιτακτικό λόγο γενικού συμφέροντος αναγόμενο στην ενίσχυση της διαφάνειας της χρηματοδοτήσεως των ενώσεων ούτε από τους λόγους δημόσιας τάξεως και δημόσιας ασφάλειας που μνημονεύονται στο άρθρο 65, παράγραφος 1, στοιχείο β′, ΣΛΕΕ.

97 Λαμβανομένου υπόψη του συνόλου των προεκτεθέντων, συνάγεται ότι η Ουγγαρία, θεσπίζοντας τις διατάξεις του νόμου περί διαφάνειας που μνημονεύθηκαν στη σκέψη 65 της παρούσας αποφάσεως, παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει από το άρθρο 63 ΣΛΕΕ.

Β. Επί των άρθρων 7, 8 και 12 του Χάρτη

1. Επί της δυνατότητας εφαρμογής του Χάρτη

α) Επιχειρήματα των διαδίκων

98 Η Επιτροπή, υποστηριζόμενη από το Βασίλειο της Σουηδίας, προβάλλει, με τα υπομνήματά της, ότι ο νόμος περί διαφάνειας, καθόσον περιορίζει θεμελιώδη ελευθερία την οποία εγγυάται η Συνθήκη ΛΕΕ, πρέπει περαιτέρω να είναι συμβατός με τον Χάρτη.

99 Ερωτηθείσα από το Δικαστήριο, κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση, σχετικά με το περιεχόμενο της απαιτήσεως αυτής, όπως διευκρινίστηκε με την απόφαση της 21ης Μαΐου 2019, Επιτροπή κατά Ουγγαρίας (Επικαρπία επί γεωργικών γαιών) (C-235/17, EU:C:2019:432), η οποία εκδόθηκε μετά την περάτωση της έγγραφης διαδικασίας στην υπό κρίση υπόθεση, η Επιτροπή προσέθεσε ότι η απαίτηση αυτή συνεπάγεται την ανάγκη να διαπιστωθεί αν ο νόμος περί διαφάνειας περιορίζει τα δικαιώματα ή τις ελευθερίες που κατοχυρώνονται στον Χάρτη και, εν συνεχεία, σε καταφατική περίπτωση, να εκτιμηθεί, βάσει της επιχειρηματολογίας που προέβαλε η Ουγγαρία, αν ο νόμος αυτός είναι παρά ταύτα δικαιολογημένος.

100 Ερωτηθείσα και αυτή συναφώς από το Δικαστήριο κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση, η Ουγγαρία έλαβε γνώση της εν λόγω αποφάσεως.

β) Εκτίμηση του Δικαστηρίου

101 Όπως προκύπτει από τη νομολογία του Δικαστηρίου, όταν κράτος μέλος υποστηρίζει ότι μέτρο το οποίο θέσπισε και το οποίο περιορίζει θεμελιώδη ελευθερία την οποία εγγυάται η Συνθήκη ΛΕΕ δικαιολογείται βάσει της Συνθήκης αυτής ή από επιτακτικό λόγο γενικού συμφέροντος αναγνωριζόμενο από το δίκαιο της Ένωσης, το μέτρο αυτό πρέπει να θεωρείται ότι συνιστά εφαρμογή του δικαίου της Ένωσης, κατά την έννοια του άρθρου 51, παράγραφος 1, του Χάρτη, οπότε πρέπει να είναι σύμφωνο με τα θεμελιώδη δικαιώματα που κατοχυρώνει ο Χάρτης [αποφάσεις της 21ης Δεκεμβρίου 2016, ΑΓΕΤ Ηρακλής, C-201/15, EU:C:2016:972, σκέψεις 63 και 64, και της 21ης Μαΐου 2019, Επιτροπή κατά Ουγγαρίας (Επικαρπία επί γεωργικών γαιών), C-235/17, EU:C:2019:432, σκέψεις 64 και 65].

102 Εν προκειμένω, όπως επισημάνθηκε στις σκέψεις 72 έως 74 της παρούσας αποφάσεως, η Ουγγαρία υποστηρίζει ότι οι υποχρεώσεις τις οποίες επιβάλλουν οι διατάξεις του νόμου περί διαφάνειας που μνημονεύονται στη σκέψη 65 της παρούσας αποφάσεως δικαιολογούνται τόσο από επιτακτικό λόγο γενικού συμφέροντος όσο και από τους λόγους που μνημονεύονται στο άρθρο 65 ΣΛΕΕ.

103 Ως εκ τούτου, όπως ορθώς επισημαίνουν η Επιτροπή και το Βασίλειο της Σουηδίας, οι διατάξεις του ως άνω νόμου πρέπει να συνάδουν προς τον Χάρτη, σύμφωνα δε με την απαίτηση αυτή οι εν λόγω διατάξεις δεν πρέπει να επιβάλλουν περιορισμούς στα δικαιώματα και στις ελευθερίες που κατοχυρώνονται στον Χάρτη ή, σε μια τέτοια περίπτωση, οι εν λόγω περιορισμοί πρέπει να δικαιολογούνται υπό το πρίσμα των απαιτήσεων του άρθρου 52, παράγραφος 1, του Χάρτη (πρβλ. αποφάσεις της 21ης Δεκεμβρίου 2016, ΑΓΕΤ Ηρακλής, C-201/15, EU:C:2016:972, σκέψεις 66 και 70, και της 20ής Μαρτίου 2018, Menci, C-524/15, EU:C:2018:197, σκέψεις 39 και 41).

104 Ως εκ τούτου, πρέπει να εξεταστεί αν οι εν λόγω διατάξεις περιορίζουν τα δικαιώματα στα οποία αναφέρεται η Επιτροπή και, σε καταφατική περίπτωση, αν παρά ταύτα δικαιολογούνται, όπως αντιτείνει η Ουγγαρία.

2. Επί της υπάρξεως περιορισμών των δικαιωμάτων που κατοχυρώνει ο Χάρτης

α) Επιχειρήματα των διαδίκων

105 Η Επιτροπή, υποστηριζόμενη από το Βασίλειο της Σουηδίας, προβάλλει ότι ο νόμος περί διαφάνειας περιορίζει, πρώτον, το δικαίωμα στην ελευθερία του συνεταιρίζεσθαι το οποίο κατοχυρώνεται στο άρθρο 12, παράγραφος 1, του Χάρτη και, δεύτερον, το δικαίωμα στον σεβασμό της ιδιωτικής και οικογενειακής ζωής καθώς και το δικαίωμα προστασίας των δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα στα οποία αναφέρονται αντιστοίχως το άρθρο 7 και το άρθρο 8, παράγραφος 1, του Χάρτη.

106 Όσον αφορά το δικαίωμα στην ελευθερία του συνεταιρίζεσθαι, η Επιτροπή εκθέτει, κατ' αρχάς, ότι η άσκηση του δικαιώματος αυτού περιλαμβάνει όχι μόνον την ευχέρεια δημιουργίας και λύσεως μιας ενώσεως, αλλά και τη δυνατότητα υπάρξεως και λειτουργίας της ενώσεως στο μεσοδιάστημα, χωρίς αδικαιολόγητη κρατική ανάμειξη. Στη συνέχεια, προβάλλει ότι η ικανότητα αποδοχής χρηματοοικονομικών πόρων είναι ουσιώδης για τη λειτουργία των ενώσεων. Τέλος, εν προκειμένω εκτιμά, πρώτον, ότι οι κατά τον νόμο περί διαφάνειας υποχρεώσεις δηλώσεως και δημοσιότητας είναι ικανές να καταστήσουν σημαντικά δυσχερέστερη τη δράση των εγκατεστημένων στην Ουγγαρία οργανώσεων της κοινωνίας των πολιτών, δεύτερον, ότι οι υποχρεώσεις εγγραφής στο μητρώο και χρησιμοποιήσεως της ονομασίας «οργάνωση-αποδέκτης ενισχύσεως από την αλλοδαπή», οι οποίες τις συνοδεύουν, είναι ικανές να στιγματίσουν τις εν λόγω οργανώσεις και, τρίτον, ότι οι κυρώσεις που επισύρει η μη τήρηση των διαφόρων αυτών υποχρεώσεων συνεπάγονται την ύπαρξη νομικού κινδύνου για την ίδια την ύπαρξη των ενώσεων καθόσον προβλέπουν δυνατότητα διαλύσεώς τους.

107 Όσον αφορά το δικαίωμα στον σεβασμό της ιδιωτικής και οικογενειακής ζωής καθώς και το δικαίωμα προστασίας των δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα, η Επιτροπή φρονεί ότι ο νόμος περί διαφάνειας περιορίζει τα δικαιώματα αυτά καθόσον προβλέπει υποχρεώσεις δηλώσεως και δημοσιότητας που συνεπάγονται τη γνωστοποίηση στα αρμόδια δικαστήρια και στο αρμόδιο για τη διαχείριση της διαδικτυακής πύλης πληροφοριών σχετικά με τους πολίτες υπουργείο, καθώς και τη μεταγενέστερη δημοσιοποίηση πληροφοριών που περιλαμβάνουν, αναλόγως της περιπτώσεως, το όνομα, τη χώρα και την πόλη κατοικίας των φυσικών προσώπων ή την εταιρική επωνυμία και τον τόπο της έδρας των νομικών προσώπων, τα οποία χορήγησαν, από άλλο κράτος μέλος ή τρίτη χώρα, στις οργανώσεις της κοινωνίας των πολιτών οι οποίες είναι εγκατεστημένες στην Ουγγαρία χρηματοοικονομικές ενισχύσεις το ύψος των οποίων ανέρχεται σε ορισμένα όρια.

108 Σε αντίκρουση, η Ουγγαρία υποστηρίζει, πρώτον, ότι ο νόμος περί διαφάνειας δεν περιορίζει το δικαίωμα στην ελευθερία του συνεταιρίζεσθαι. Συγκεκριμένα, ο νόμος αυτός απλώς θεσπίζει κανόνες για την άσκηση των δραστηριοτήτων των εγκατεστημένων στην Ουγγαρία οργανώσεων της κοινωνίας των πολιτών και προβλέπει κυρώσεις σε περίπτωση μη τηρήσεώς τους. Επιπλέον, οι προβλεπόμενες από αυτόν υποχρεώσεις εγγραφής στο μητρώο και δημοσιότητας έχουν ουδέτερη διατύπωση και αφορούν ένα αντικειμενικό στοιχείο, αναγόμενο στο ότι οι οργανώσεις αυτές λαμβάνουν σημαντικές χρηματοοικονομικές ενισχύσεις αλλοδαπής προελεύσεως. Τέλος, ούτε οι υποχρεώσεις αυτές ούτε η ονομασία «οργάνωση-αποδέκτης ενισχύσεως από την αλλοδαπή» που συνδέεται με αυτές έχουν χαρακτήρα στιγματισμού. Αντιθέτως, από το προοίμιο του νόμου περί διαφάνειας προκύπτει σαφώς ότι αυτή καθαυτή η λήψη χρηματοοικονομικών ενισχύσεων αλλοδαπής προελεύσεως δεν είναι επιλήψιμη.

109 Δεύτερον, τα δεδομένα που κατά τον νόμο αυτό γνωστοποιούνται στα αρμόδια δικαστήρια και δημοσιοποιούνται δεν μπορούν να χαρακτηρισθούν, μεμονωμένως, ως δεδομένα προσωπικού χαρακτήρα εμπίπτοντα στο άρθρο 8, παράγραφος 1, του Χάρτη ή ως δεδομένα των οποίων η

γνωστοποίηση και δημοσιοποίηση περιορίζουν το δικαίωμα στον σεβασμό της ιδιωτικής και οικογενειακής ζωής που κατοχυρώνεται στο άρθρο 7 του Χάρτη. Εξάλλου, οι παρέχοντες χρηματοοικονομική ενίσχυση στις οργανώσεις της κοινωνίας των πολιτών πρέπει να θεωρούνται, στο μέτρο που σκοπούν να επηρεάσουν, με τον τρόπο αυτό, τον δημόσιο βίο, δημόσια πρόσωπα τα οποία απολαύουν πιο περιορισμένης προστασίας των δικαιωμάτων τους απ' ό, τι οι απλοί ιδιώτες.

β) Εκτίμηση του Δικαστηρίου

110 Όσον αφορά, πρώτον, το δικαίωμα στην ελευθερία του συνεταιρίζεσθαι, το δικαίωμα αυτό κατοχυρώνεται στο άρθρο 12, παράγραφος 1, του Χάρτη, το οποίο ορίζει ότι κάθε πρόσωπο έχει δικαίωμα στην ελευθερία του συνεταιρίζεσθαι σε όλα τα επίπεδα, ιδίως στον πολιτικό και τον συνδικαλιστικό τομέα καθώς και στους τομείς που αναφέρονται στον πολίτη.

111 Το δικαίωμα αυτό αντιστοιχεί στο δικαίωμα το οποίο διασφαλίζεται στο άρθρο 11, παράγραφος 1, της Ευρωπαϊκής Συμβάσεως για την Προάσπιση των Δικαιωμάτων του Ανθρώπου και των Θεμελιωδών Ελευθεριών που υπεγράφη στη Ρώμη στις 4 Νοεμβρίου 1950. Επομένως, πρέπει να του αναγνωριστεί η ίδια έννοια και η ίδια εμβέλεια με αυτό, σύμφωνα με το άρθρο 52, παράγραφος 3, του Χάρτη.

112 Συναφώς, κατ' αρχάς, από τη νομολογία του Ευρωπαϊκού Δικαστηρίου των Δικαιωμάτων του Ανθρώπου προκύπτει ότι το δικαίωμα στην ελευθερία του συνεταιρίζεσθαι αποτελεί ένα από τα βασικά θεμέλια μιας δημοκρατικής και πλουραλιστικής κοινωνίας, καθόσον παρέχει στους πολίτες τη δυνατότητα να ενεργούν συλλογικά σε τομείς κοινού ενδιαφέροντος και να συμβάλλουν, με τον τρόπο αυτό, στην εύρυθμη λειτουργία του δημόσιου βίου (αποφάσεις του ΕΔΔΑ της 17ης Φεβρουαρίου 2004, Gorzelik κ.λπ. κατά Πολωνίας, CE:ECHR:2004:0217JUD004415898, § 88, 90 και 92, καθώς και της 8ης Οκτωβρίου 2009, Tebieti Mühafize Cemiyyeti και Israfilov κατά Αζερμπαϊτζάν, CE:ECHR:2009:1008JUD003708303, § 52 και 53).

113 Εν συνεχεία, το δικαίωμα αυτό δεν περιλαμβάνει μόνον την ευχέρεια δημιουργίας ή λύσεως μιας ενώσεως (αποφάσεις του ΕΔΔΑ της 17ης Φεβρουαρίου 2004, Gorzelik κ.λπ. κατά Πολωνίας, CE:ECHR:2004:0217JUD004415898, § 52, και της 8ης Οκτωβρίου 2009, Tebieti Mühafize Cemiyyeti και Israfilov κατά Αζερμπαϊτζάν, CE:ECHR:2009:1008JUD003708303, § 54), αλλά περιλαμβάνει και τη δυνατότητα της ενώσεως αυτής να δρα στο μεσοδιάστημα, πράγμα που σημαίνει, μεταξύ άλλων, να μπορεί να συνεχίζει τις δραστηριότητές της και να λειτουργεί χωρίς αδικαιολόγητη κρατική ανάμειξη (απόφαση του ΕΔΔΑ της 5ης Οκτωβρίου 2006, Παράρτημα του Στρατού της Σωτηρίας στη Μόσχα κατά Ρωσίας, CE:ECHR:2006:1005JUD007288101, § 73 και 74).

114 Τέλος, από τη νομολογία του Ευρωπαϊκού Δικαστηρίου των Δικαιωμάτων του Ανθρώπου προκύπτει ότι νομοθεσίες οι οποίες καθιστούν σημαντικά δυσχερέστερη τη δράση ή τη λειτουργία των ενώσεων, είτε ενισχύοντας τις απαιτήσεις σχετικά με την εγγραφή τους σε μητρώο (απόφαση του ΕΔΔΑ της 12ης Απριλίου 2011, Ρεπουμπλικανικό κόμμα της Ρωσίας κατά Ρωσίας, CE:ECHR:2011:0412JUD001297607, § 79 έως 81) είτε περιορίζοντας την ικανότητά τους να λαμβάνουν χρηματοοικονομικές ενισχύσεις (απόφαση του ΕΔΔΑ της 7ης Ιουνίου 2007, Βασκικό εθνικιστικό κόμμα – περιφερειακή οργάνωση Iparralde κατά Γαλλίας, CE:ECHR:2007:0607JUD007125101, § 37 και 38), είτε επιβάλλοντάς τους υποχρεώσεις δηλώσεως και δημοσιότητας δυνάμενες να τους προσδώσουν αρνητική εικόνα (απόφαση του ΕΔΔΑ της 2ας Αυγούστου 2001, Grande Oriente d'Italia di Palazzo Giustiniani κατά Ιταλίας, CE:ECHR:2001:0802JUD003597297, § 13 και 15) είτε εκθέτοντάς τες σε κίνδυνο κυρώσεων, ιδίως διαλύσεως (απόφαση του ΕΔΔΑ της 5ης Οκτωβρίου 2006, Παράρτημα του Στρατού της Σωτηρίας στη Μόσχα κατά Ρωσίας, CE:ECHR:2006:1005JUD007288101, § 73), μολονότι μπορούν ενδεχομένως να δικαιολογηθούν, πρέπει εντούτοις να θεωρούνται ως επεμβάσεις στο δικαίωμα της ελευθερίας του συνεταιρίζεσθαι και, επομένως, ως περιορισμοί του δικαιώματος αυτού, όπως κατοχυρώνεται στο άρθρο 12 του Χάρτη.

115 Υπό το πρίσμα των στοιχείων αυτών πρέπει να διαπιστωθεί αν οι υποχρεώσεις τις οποίες θεσπίζουν οι διατάξεις του νόμου περί διαφάνειας περί των οποίων γίνεται λόγος στη σκέψη 65 της παρούσας αποφάσεως συνιστούν εν προκειμένω περιορισμούς του δικαιώματος στην ελευθερία του συνεταιρίζεσθαι, ιδίως καθόσον καθιστούν σημαντικά δυσχερέστερη τη δράση και τη λειτουργία των ενώσεων και των ιδρυμάτων που υπέχουν τις υποχρεώσεις αυτές, όπως υποστηρίζει η Επιτροπή.

116 Συναφώς, αφενός, επισημαίνεται ότι οι κατά τις διατάξεις αυτές υποχρεώσεις δηλώσεως και δημοσιότητας δύνανται να περιορίσουν την ικανότητα των εν λόγω ενώσεων και ιδρυμάτων να λαμβάνουν χρηματοοικονομικές ενισχύσεις από άλλα κράτη μέλη ή από τρίτες χώρες, λόγω του αποτρεπτικού αποτελέσματος των υποχρεώσεων αυτών και των κυρώσεων που επισύρει η μη τήρησή τους.

117 Αφετέρου, οι συστηματικές υποχρεώσεις των ενώσεων και των ιδρυμάτων που εμπίπτουν στο πεδίο εφαρμογής του νόμου περί διαφάνειας περί εγγραφής τους στο μητρώο υπό την ονομασία της «οργανώσεως-αποδέκτη ενισχύσεως από την αλλοδαπή» και αναγραφής της εν λόγω ονομασίας στα στοιχεία με τα οποία δηλώνουν την ταυτότητά τους πρέπει, όπως παραδέχεται η Ουγγαρία, να εκτιμώνται υπό το πρίσμα του προοιμίου του νόμου αυτού, το περιεχόμενο του οποίου υπομνήσθηκε στη σκέψη 83 της παρούσας αποφάσεως.

118 Στο πλαίσιο αυτό, όπως επισήμανε ο γενικός εισαγγελέας στα σημεία 120 έως 123 των προτάσεών του, οι επίμαχες συστηματικές υποχρεώσεις δύνανται να αποτρέψουν δωρητές που κατοικούν σε άλλα κράτη μέλη ή σε τρίτες χώρες από τη συμμετοχή τους στη χρηματοδότηση των οργανώσεων της κοινωνίας των πολιτών που εμπίπτουν στο πεδίο εφαρμογής του νόμου περί διαφάνειας και, κατ' αυτόν τον τρόπο, να παρακωλύσουν τις δραστηριότητες των οργανώσεων αυτών καθώς και την επίτευξη των σκοπών που επιδιώκουν. Επιπλέον, είναι ικανές να διαμορφώσουν στην Ουγγαρία ένα γενικευμένο κλίμα καχυποψίας έναντι των εν λόγω ενώσεων και ιδρυμάτων καθώς και να προκαλέσουν τον στιγματισμό τους.

119 Στο πλαίσιο αυτό, οι διατάξεις του νόμου περί διαφάνειας που μνημονεύονται στη σκέψη 65 της παρούσας αποφάσεως περιορίζουν το δικαίωμα στην ελευθερία του συνεταιρίζεσθαι, το οποίο προστατεύεται με το άρθρο 12, παράγραφος 1, του Χάρτη.

120 Δεύτερον, η Επιτροπή επικαλείται το δικαίωμα σεβασμού της ιδιωτικής και οικογενειακής ζωής σε συνδυασμό με το δικαίωμα προστασίας των δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα, τα οποία υφίστανται περιορισμούς από τις υποχρεώσεις δηλώσεως και δημοσιότητας που προβλέπει ο νόμος περί διαφάνειας.

121 Κατά το άρθρο 7 του Χάρτη, κάθε πρόσωπο έχει δικαίωμα στον σεβασμό της ιδιωτικής και οικογενειακής ζωής του, της κατοικίας του και των επικοινωνιών του. Περαιτέρω, κατά το άρθρο 8, παράγραφος 1, του Χάρτη, κάθε πρόσωπο έχει δικαίωμα στην προστασία των δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα που το αφορούν.

122 Το δικαίωμα στον σεβασμό της ιδιωτικής και οικογενειακής ζωής, το οποίο κατοχυρώνεται στο άρθρο 7 του Χάρτη, αντιστοιχεί σε εκείνο που εγγυάται το άρθρο 8 της Ευρωπαϊκής Συμβάσεως για την Προάσπιση των Δικαιωμάτων του Ανθρώπου και των Θεμελιωδών Ελευθεριών και πρέπει, κατά συνέπεια, να του αναγνωρίζεται η ίδια έννοια και η ίδια εμβέλεια [αποφάσεις της 5ης Οκτωβρίου 2010, McB., C-400/10 PPU, EU:C:2010:582, σκέψη 53, και της 26ης Μαρτίου 2019, SM (Παιδί που τελεί υπό το αλγερινό σύστημα kafala), C-129/18, EU:C:2019:248, σκέψη 65].

123 Κατά το Ευρωπαϊκό Δικαστήριο των Δικαιωμάτων του Ανθρώπου, το δικαίωμα αυτό επιβάλλει στις δημόσιες αρχές να απέχουν από κάθε αδικαιολόγητη παρέμβαση στην ιδιωτική και οικογενειακή ζωή των προσώπων και στις μεταξύ τους σχέσεις. Επομένως, επιβάλλει στις δημόσιες αρχές αρνητική και απηλλαγμένη αιρέσεων υποχρέωση, για την εφαρμογή της οποίας δεν απαιτούνται ειδικές διατάξεις και στην οποία μπορεί πάντως να προστεθεί θετική υποχρέωση λήψεως νομικών μέτρων για την

προστασία της ιδιωτικής και οικογενειακής ζωής (αποφάσεις του ΕΔΔΑ της 24ης Ιουνίου 2004, Von Hannover κατά Γερμανίας, CE:ECHR:2004:0624JUD005932000, § 57, και της 20ής Μαρτίου 2007, Tysiąc κατά Πολωνίας, CE:ECHR:2007:0320JUD000541003, § 109 και 110).

124 Το Δικαστήριο έχει κρίνει ότι διατάξεις που επιβάλλουν ή επιτρέπουν τη γνωστοποίηση προσωπικών δεδομένων όπως είναι το όνομα, ο τόπος διαμονής ή οι οικονομικοί πόροι φυσικών προσώπων σε δημόσια αρχή πρέπει να χαρακτηρίζονται, ελλείψει συγκαταθέσεως των εν λόγω φυσικών προσώπων και ανεξαρτήτως της μεταγενέστερης χρήσεως των επίμαχων δεδομένων, ως παρεμβάσεις στην ιδιωτική τους ζωή και, ως εκ τούτου, ως περιορισμοί του δικαιώματος που κατοχυρώνεται στο άρθρο 7 του Χάρτη, υπό την επιφύλαξη της ενδεχόμενης δικαιολογήσεώς τους. Το ίδιο ισχύει και για διατάξεις που προβλέπουν τη δημοσιοποίηση τέτοιων δεδομένων στο κοινό (πρβλ. αποφάσεις της 20ής Μαΐου 2003, Österreichischer Rundfunk κ.λπ., C-465/00, C-138/01 και C-139/01, EU:C:2003:294, σκέψεις 73 έως 75 και 87 έως 89, της 9ης Νοεμβρίου 2010, Volker und Markus Schecke και Eifert, C-92/09 και C-93/09, EU:C:2010:662, σκέψεις 56 έως 58 και 64, και της 2ας Οκτωβρίου 2018, Ministerio Fiscal, C-207/16, EU:C:2018:788, σκέψεις 48 και 51).

125 Αντιθέτως, η γνωστοποίηση σε δημόσια αρχή ονομαστικών και χρηματοοικονομικών δεδομένων σχετικών με νομικά πρόσωπα και η δημοσιοποίηση των δεδομένων αυτών στο κοινό μπορούν να περιορίσουν το δικαίωμα που κατοχυρώνεται στο άρθρο 7 του Χάρτη μόνον αν η επωνυμία των εν λόγω νομικών προσώπων ενσωματώνει το όνομα ενός ή περισσοτέρων φυσικών προσώπων (απόφαση της 9ης Νοεμβρίου 2010, Volker und Markus Schecke και Eifert, C-92/09 και C-93/09, EU:C:2010:662, σκέψη 53).

126 Το δε δικαίωμα προστασίας των δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα που κατοχυρώνεται με το άρθρο 8, παράγραφος 1, του Χάρτη, το οποίο συνδέεται ευθέως με το δικαίωμα στον σεβασμό της ιδιωτικής και οικογενειακής ζωής που εγγυάται το άρθρο 7 του Χάρτη (πρβλ. αποφάσεις της 9ης Νοεμβρίου 2010, Volker und Markus Schecke και Eifert, C-92/09 και C-93/09, EU:C:2010:662, σκέψη 47, και της 24ης Νοεμβρίου 2011, Asociación Nacional de Establecimientos Financieros de Crédito, C-468/10 και C-469/10, EU:C:2011:777, σκέψη 41), δεν επιτρέπει τη διάδοση σε τρίτους, είτε πρόκειται για δημόσιες αρχές είτε για το κοινό εν γένει, πληροφοριών που αφορούν φυσικά πρόσωπα η ταυτότητα των οποίων είναι γνωστή ή μπορεί να εξακριβωθεί, εκτός αν η διάδοση αυτή γίνεται στο πλαίσιο θεμιτής επεξεργασίας που ανταποκρίνεται στις απαιτήσεις που τάσσει το άρθρο 8, παράγραφος 2, του Χάρτη (πρβλ. απόφαση της 9ης Νοεμβρίου 2010, Volker und Markus Schecke και Eifert, C-92/09 και C-93/09, EU:C:2010:662, σκέψη 49). Πέραν της περιπτώσεως αυτής, η εν λόγω διάδοση, η οποία συνιστά επεξεργασία δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα, πρέπει να θεωρηθεί ότι περιορίζει το δικαίωμα προστασίας των δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα που εγγυάται το άρθρο 8, παράγραφος 1, του Χάρτη (πρβλ. απόφαση της 2ας Οκτωβρίου 2018, Ministerio Fiscal, C-207/16, EU:C:2018:788, σκέψη 51).

127 Εν προκειμένω, διαπιστώνεται, κατ' αρχάς, ότι οι πληροφορίες τις οποίες αφορούν οι κατά τον νόμο περί διαφάνειας υποχρεώσεις δηλώσεως και δημοσιότητας περιλαμβάνουν το όνομα, τη χώρα και την πόλη κατοικίας των φυσικών προσώπων που παρέχουν χρηματοοικονομικές ενισχύσεις, το ύψος των οποίων ανέρχεται στο προβλεπόμενο όριο, στις εγκατεστημένες στην Ουγγαρία οργανώσεις της κοινωνίας των πολιτών, καθώς και το ύψος των εν λόγω χρηματοοικονομικών ενισχύσεων, όπως προκύπτει από τις σκέψεις 5 και 10 της παρούσας αποφάσεως. Περιλαμβάνουν επίσης, όπως αναφέρεται στις ίδιες σκέψεις, εκτός από την επωνυμία και την έδρα των νομικών προσώπων που παρέχουν τέτοιες χρηματοοικονομικές ενισχύσεις, και τη δυνάμενη να περιλαμβάνει και το όνομα φυσικών προσώπων εταιρική επωνυμία.

128 Ωστόσο, τα εν λόγω δεδομένα καλύπτονται από το δικαίωμα προστασίας της ιδιωτικής ζωής που κατοχυρώνεται στο άρθρο 7 του Χάρτη, όπως προκύπτει από τη νομολογία που υπομνήσθηκε στις σκέψεις 124 και 125 της παρούσας αποφάσεως.

129 Εν συνεχεία, είναι αληθές ότι, όπως αναφέρει η Ουγγαρία, το Ευρωπαϊκό Δικαστήριο των Δικαιωμάτων του Ανθρώπου έχει αναγνωρίσει ότι, στο μέτρο που υφίσταται δικαίωμα των πολιτών να ενημερώνονται και το δικαίωμα αυτό μπορεί, υπό ειδικές περιστάσεις, να αφορά ακόμη και πτυχές της ιδιωτικής ζωής ενός δημοσίου προσώπου, όπως μια πολιτική προσωπικότητα, τα δημόσια πρόσωπα δεν μπορούν να αξιώνουν την ίδια προστασία της ιδιωτικής τους ζωής με τους ιδιώτες [αποφάσεις του ΕΔΔΑ της 24ης Ιουνίου 2004, Von Hannover κατά Γερμανίας, CE:ECHR:2004:0624JUD005932000, § 64, και της 7ης Φεβρουαρίου 2012, Von Hannover κατά Γερμανίας (αριθ. 2), CE:ECHR:2012:0207JUD004066008, § 110].

130 Παρά ταύτα, η έννοια του «δημοσίου προσώπου» ορίζεται στενά, δεδομένου ότι το Ευρωπαϊκό Δικαστήριο των Δικαιωμάτων του Ανθρώπου έχει, για παράδειγμα, αποκλείσει, όπως προκύπτει από τις παρατεθείσες στην προηγούμενη σκέψη αποφάσεις, να θεωρείται ως δημόσιο πρόσωπο όποιος δεν ασκεί πολιτικό λειτούργημα, παρά τη ευρεία αναγνωρισιμότητά του.

131 Το γεγονός ότι φυσικά ή νομικά πρόσωπα τα οποία έχουν την κατοικία ή την έδρα τους σε άλλο κράτος μέλος ή σε τρίτη χώρα παρέχουν σε οργανώσεις της κοινωνίας των πολιτών που είναι εγκατεστημένες στην Ουγγαρία χρηματοοικονομικές ενισχύσεις το ποσό των οποίων ανέρχεται στα όρια που προβλέπει ο νόμος περί διαφάνειας δεν επιτρέπει να θεωρηθούν τα πρόσωπα αυτά δημόσια πρόσωπα. Πράγματι, ακόμη και αν υποτεθεί ότι, λαμβανομένων υπόψη των συγκεκριμένων σκοπών που επιδιώκουν, ορισμένες από τις εν λόγω οργανώσεις και ορισμένα από τα εν λόγω πρόσωπα πρέπει να θεωρηθεί ότι μετέχουν στον δημόσιο βίο της Ουγγαρίας, γεγονός παραμένει ότι η χορήγηση τέτοιων χρηματοοικονομικών ενισχύσεων δεν εμπίπτει στην άσκηση πολιτικού λειτουργήματος.

132 Κατά συνέπεια, οι υποχρεώσεις δηλώσεως και δημοσιότητας που προβλέπει ο νόμος περί διαφάνειας περιορίζουν το δικαίωμα στον σεβασμό της ιδιωτικής και οικογενειακής ζωής το οποίο κατοχυρώνεται στο άρθρο 7 του Χάρτη.

133 Τέλος, μολονότι ο σκοπός της ενισχύσεως της διαφάνειας όσον αφορά τη χρηματοδότηση των ενώσεων μπορεί να θεωρηθεί ότι ανταποκρίνεται σε γενικό συμφέρον, όπως προκύπτει από τη σκέψη 79 της παρούσας αποφάσεως, η υλοποίηση του σκοπού αυτού πρέπει να τηρεί, οσάκις συνεπάγεται επεξεργασία δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα, τις απαιτήσεις θεμιτής επεξεργασίας που προβλέπονται στο άρθρο 8, παράγραφος 2, του Χάρτη. Ωστόσο, η Ουγγαρία ουδόλως υποστηρίζει εν προκειμένω ότι οι διατάξεις οι οποίες προβλέπουν τις υποχρεώσεις αυτές ανταποκρίνονται στις συγκεκριμένες απαιτήσεις.

134 Υπό τις συνθήκες αυτές, και λαμβανομένων υπόψη των εκτιμήσεων που εκτέθηκαν στις σκέψεις 126 και 127 της παρούσας αποφάσεως, πρέπει να γίνει δεκτό ότι οι εν λόγω υποχρεώσεις περιορίζουν επίσης το δικαίωμα στην προστασία των δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα το οποίο κατοχυρώνεται στο άρθρο 8, παράγραφος 1, του Χάρτη.

3. Επί της υπάρξεως δικαιολογητικών λόγων

α) Επιχειρήματα των διαδίκων

135 Η Επιτροπή και το Βασίλειο της Σουηδίας υποστηρίζουν ότι οι περιορισμοί τους οποίους θέτει ο νόμος περί διαφάνειας στα δικαιώματα που κατοχυρώνονται αντιστοίχως στα άρθρα 12 και 7, καθώς και στο άρθρο 8, παράγραφος 1, του Χάρτη δεν δικαιολογούνται υπό το πρίσμα των απαιτήσεων του άρθρου 52, παράγραφος 1, του Χάρτη.

136 Ειδικότερα, μολονότι οι σκοποί της διαφάνειας και της προστασίας της δημόσιας τάξεως καθώς και της δημόσιας ασφάλειας, τους οποίους επικαλείται η Ουγγαρία, μπορούν καταρχήν να θεωρηθούν σκοποί γενικού ενδιαφέροντος αναγνωριζόμενοι από την Ένωση κατά την έννοια της διατάξεως

αυτής, το εν λόγω κράτος μέλος δεν αποδεικνύει, εν προκειμένω, ότι οι ως άνω σκοποί δικαιολογούν περιορισμό του δικαιώματος στην ελευθερία του συνεταιρίζεσθαι, του δικαιώματος στο σεβασμό της ιδιωτικής και οικογενειακής ζωής καθώς και του δικαιώματος προστασίας των δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα, όπως αυτόν τον οποίο επιφέρει ο νόμος περί διαφάνειας.

137 Εν πάση περιπτώσει, ο νόμος αυτός δεν ανταποκρίνεται στην απαίτηση αναλογικότητας που διατυπώνεται στο άρθρο 52, παράγραφος 1, του Χάρτη.

138 Με την αντίκρουσή της, η Ουγγαρία εκτιμά ότι η ενίσχυση της διαφάνειας της χρηματοδοτήσεως των ενώσεων πρέπει να θεωρηθεί σκοπός γενικού ενδιαφέροντος αναγνωριζόμενος από την Ένωση, κατά την έννοια του άρθρου 52, παράγραφος 1, του Χάρτη. Επιπλέον, τα μέτρα που θεσπίζει ο νόμος περί διαφάνειας ανταποκρίνονται στις λοιπές απαιτήσεις της διατάξεως αυτής.

β) Εκτίμηση του Δικαστηρίου

139 Από το άρθρο 52, παράγραφος 1, του Χάρτη προκύπτει, μεταξύ άλλων, ότι κάθε περιορισμός στην άσκηση των δικαιωμάτων και των ελευθεριών που αναγνωρίζονται στον Χάρτη πρέπει να ανταποκρίνεται πραγματικά σε σκοπούς γενικού ενδιαφέροντος που αναγνωρίζει η Ένωση.

140 Το Δικαστήριο διαπίστωσε, στη σκέψη 96 της παρούσας αποφάσεως, ότι οι διατάξεις του νόμου περί διαφάνειας, για τις οποίες γίνεται λόγος στη σκέψη 65 της παρούσας αποφάσεως, δεν μπορούν να δικαιολογηθούν από κανέναν από τους αναγνωριζόμενους από την Ένωση σκοπούς γενικού ενδιαφέροντος τους οποίους επικαλέστηκε η Ουγγαρία.

141 Επομένως, οι διατάξεις αυτές, οι οποίες εισάγουν, πέραν των περιορισμών της προστατευόμενης κατά το άρθρο 63 ΣΛΕΕ θεμελιώδους ελευθερίας, περιορισμούς στα δικαιώματα που κατοχυρώνονται αντιστοίχως στα άρθρα 12 και 7, καθώς και στο άρθρο 8, παράγραφος 1, του Χάρτη, όπως διαπίστωσε το Δικαστήριο στις σκέψεις 119, 132 και 134 της παρούσας αποφάσεως, δεν ανταποκρίνονται, εν πάση περιπτώσει, στους εν λόγω σκοπούς γενικού ενδιαφέροντος.

142 Επομένως, η Ουγγαρία, θεσπίζοντας τις εν λόγω διατάξεις, παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει από τα άρθρα 7, 8 και 12 του Χάρτη.

Γ. Συμπέρασμα

143 Λαμβανομένου υπόψη του συνόλου των ανωτέρω σκέψεων, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι η Ουγγαρία, θεσπίζοντας τις μνημονευόμενες στη σκέψη 65 της παρούσας αποφάσεως διατάξεις του νόμου περί διαφάνειας, οι οποίες επιβάλλουν υποχρεώσεις εγγραφής στο μητρώο, δηλώσεως και δημοσιότητας σε ορισμένες κατηγορίες οργανώσεων της κοινωνίας των πολιτών που λαμβάνουν, αμέσως ή εμμέσως, ενίσχυση από την αλλοδαπή υπερβαίνουσα ορισμένο ποσό, και οι οποίες προβλέπουν τη δυνατότητα επιβολής κυρώσεων στις οργανώσεις που δεν τηρούν τις υποχρεώσεις αυτές, προέβλεψε αδικαιολόγητους περιορισμούς οι οποίοι εισάγουν διακρίσεις εις βάρος των αλλοδαπών δωρεών που χορηγούνται σε οργανώσεις της κοινωνίας των πολιτών κατά παράβαση των υποχρεώσεων που υπέχει από το άρθρο 63 ΣΛΕΕ, καθώς και από τα άρθρα 7, 8 και 12 του Χάρτη.

VII. Επί των δικαστικών εξόδων

144 Κατά το άρθρο 138, παράγραφος 1, του Κανονισμού Διαδικασίας του Δικαστηρίου, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα δικαστικά έξοδα, εφόσον υπάρχει σχετικό αίτημα του νικήσαντος διαδίκου. Εν προκειμένω, δεδομένου ότι η Ουγγαρία ηττήθηκε, πρέπει να καταδικαστεί στα δικαστικά έξοδα, σύμφωνα με το σχετικό αίτημα της Επιτροπής.

145 Κατά το άρθρο 140, παράγραφος 1, του Κανονισμού Διαδικασίας, τα κράτη μέλη και τα όργανα που παρεμβαίνουν στη δίκη φέρουν τα δικαστικά τους έξοδα. Κατά συνέπεια, το Βασίλειο της Σουηδίας θα φέρει τα δικαστικά του έξοδα.

Για τους λόγους αυτούς, το Δικαστήριο (τμήμα μείζονος συνθέσεως) αποφασίζει:

1) **Η Ουγγαρία, θεσπίζοντας τις διατάξεις του külföldről támogatott szervezetek átláthatóságáról szóló 2017. évi LXXVI. Törvény (νόμου LXXVI του 2017, περί διαφάνειας των οργανώσεων που λαμβάνουν στήριξη από την αλλοδαπή), οι οποίες επιβάλλουν υποχρεώσεις εγγραφής στο μητρώο, δηλώσεως και δημοσιότητας σε ορισμένες κατηγορίες οργανώσεων της κοινωνίας των πολιτών που λαμβάνουν, αμέσως ή εμμέσως, ενίσχυση από την αλλοδαπή υπερβαίνουσα ορισμένο ποσό, και οι οποίες προβλέπουν τη δυνατότητα επιβολής κυρώσεων στις οργανώσεις που δεν τηρούν τις υποχρεώσεις αυτές, προέβλεψε αδικαιολόγητους περιορισμούς οι οποίοι εισάγουν διακρίσεις εις βάρος των αλλοδαπών δωρεών που χορηγούνται σε οργανώσεις της κοινωνίας των πολιτών κατά παράβαση των υποχρεώσεων που υπέχει από το άρθρο 63 ΣΛΕΕ, καθώς και από τα άρθρα 7, 8 και 12 του Χάρτη των Θεμελιωδών Δικαιωμάτων της Ευρωπαϊκής Ένωσης.**

2) **Καταδικάζει την Ουγγαρία στα δικαστικά έξοδα.**

3) **Το Βασίλειο της Σουηδίας φέρει τα δικαστικά του έξοδα.**

(υπογραφές)